

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Το Άλλόκοτο
Κυνήγητό

2

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΙΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ο ΜΠΙΛΛ άκούει τόν φίλο του νά βογγάη άάπελπισιμένα και μιá παγερή άνατριχίλα του διατρέχει τó σώμα .

— Χτύπησες πολύ; τόν ρωπά.

— Δέν ξέρω. Νά, έδω στό πόδι μου! Μέν πονάει τρομερά!

‘Ο Μπιλλ προσπαθεί νά συγκρατήσει τή σκέψη του, πού τρέχει σάν τρελλάη σέ χίλιες δυό εικόνες... Ποίος μπορούσε νά φανταστή, τήν ώρα πού ξεκινούσε τó καράδι τους άπό τή Νέα Υόρκη, πώς θά βουλιάξουν στή μέση του άκεανού και πώς θά πισστούν άιχμάλωτοι άπό τούς ανθρώπους μιás παράξενης πολι-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2

τείας, πού βρίσκεται στό βάθος τής γής, κάτω άπό τó θυθό του άκεανού, χιλιάδες χρόνια τώρα;

‘Αλήθεια, τί άμορφη και μαγεμένη πολιτεία, μέ τήν ήσυχία της, μέ τó άπαλό και πλούσιο φώς της, μέ τά περρίεργα φυτά και λουλούδια, τούς καθαρούς δρόμους και τά έτελωώς άθόρυβα αύτοκίνητά της! (*)

Φαίνεται σάν άπίστευτη στόν Μπιλλ ή μορφή τής Λίντας, τής άμορφης βασίλισσας και του Βάγκ, του άπαίσιου και αίμοβόρου έχθρου της, πού προδίδει τó βασίλειό της στους κατοίκους τής γής, μέ

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος, πού έχει τόν τίτλο: «Τό Μυστήριο του ‘Ωκεανού»

σκοπό να γίνη κυρίαρχος του κόσμου!

“Ω!... Πόσο μίσος αισθάνεται για τὸν Βάγκ!” Ἄν ἀργούσε λίγο ἀκόμα, τὸ κατρακύλισμα τῶν βράχων, θὰ τοὺς εἶχε ὁ Βάγκ καὶ τοὺς δυὸ σκοτώσει, ἐπειδὴ ξεσκέπασαν τὴν προδοσία του μπροστὰ στὴν ἀνύποπτη βασιλίσα. Ὅμως θὰ μπορέσουν νὰ γλυτώσουν τώρα ἀπὸ τὸν καινούργιο καὶ ξαφνικὸ αὐτὸ κίνδυνο;

Ἡ κόλασι τῶν θορύβων ποὺ κάνουν οἱ βράχοι σὲ μιὰ στιγμή σταματάει. Τὰ παιδιὰ ριζωμένα σὲ μιὰ γωνιά, κάνουν τὸ σταυρὸ τους, ποὺ μπόρεσαν νὰ γλυτώσουν. Ἡ σκόνη τοὺς κλείνει τὰ μάτια καὶ τὸ σκοτάδι δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ δοῦν τίποτε. Δὲν ξέρου ἂν οἱ πέτρες τοὺς ἐκλείσαν τὸ δρόμο γιὰ πάντα, ἢ ἂν τοὺς ἄφησαν κανένα πέρασμα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βγοῦν ἔξω.

Ἀφίουν νὰ περάσουν λίγα λεπτὰ κι' ἔπειτα σηκώνονται ἐπάνω. Ὁ Τόμ κουτσαίνει ἐλαφρά. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ πέτρα, ποὺ τὸν χτύπησε, ἦταν μικρὴ. Μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια προσπαθοῦν τώρα νὰ βροῦν κανένα πέρασμα γιὰ νὰ φύγουν. Σκοντάφτουں κάθε τόσο καὶ προχωροῦν μὲ μεγάλη προφύλαξι.

Καθὼς βαδίζουιν μὲ τὰ τέσσαρα στὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι, φτάνει στὰ μάτια τοῦ Μπίλλ ἀπότομα μιὰ ἀχτίδα ἀπὸ κάποιο γλυκὸ καὶ ἀδύνατο φῶς.

— Φῶς!, κάνει ὁ Μπίλλ. Τὸ εἶδες καὶ σύ, Τόμ;

— Ὅχι, ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτα.

— Ἐσύ, τὸ ξέρω πὼς κοιμᾶσαι ὀλόρθος! Ὅμως ἦταν φῶς, τὸ εἶδα πολὺ καλά! Ἐλαμψε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ χάθηκε ξανά.

Δὲν τελειώνει τὴν κουβέντα του καλὰ - καλὰ, ὅταν τὸ μικροῦτσικο καὶ ἀδύνατο φῶς ξαναπαρουσιάζεται ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σωρούς τῶν βράχων, κάπου μακριά.

— Τὸ εἶδες τώρα Τόμ;

— Ὅχι.

Ὁ Μπίλλ νευριάζει καὶ ἔτσι τοῦ ἔρχεται νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ φίλο του, μὰ καταπίνει τὸ θυμὸ του. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ. Ἀπὸ ποῖον προέρχεται τάχα αὐτὸ τὸ φῶς; Μήπως ἀπὸ τὸν Βάγκ καὶ τοὺς συντρόφους του, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν; Τί πρέπει νὰ κάνῃ; Νὰ φωνάξῃ ἢ νὰ προσπαθήσῃ νὰ κρυφθῇ;

Ἀποφασίζει τὸ δεύτερο. Γονατίζει κάτω καὶ προσπαθεῖ νὰ ξαναδῇ τὸ φῶς. Αὐτὸ δὲν ἀργεῖ νὰ φανῇ πάλι. Ὅμως τώρα, μαζί μὲ τὸ χλωμὸ φῶς, παρουσιάζεται καὶ μιὰ ὀπτασία, ντυμένη στὰ λευκά. Ἡ ὀπτασία μιᾶς κοπέλλας, μὲ μακριὰ μᾶλλια καὶ μὲ ἀδύνατο πρόσωπο, ποὺ κρατᾶει στὰ χέρια της κόπι φωτεινὸ.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Μπίλλ, παίρνει χίλιες στορφές τὸ δευτερόλεπτο. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ λευκοντυμένη ὀπτασία, ποὺ

βρέθηκε μέσα σ' αυτή την κόλασι του σκοταδιού, με ένα φως στο χέρι; Είναι κανένα υπερφυσικό όν, καμμιά βασίλισσα των παραμυσιών, ή μια κοπέλλα με σάρκα και οστά; Και πώς μπορούσε να βρεθή εκείνη ακριβώς τη στιγμή μια κοπέλλα κοντά τους;

— Τόμ!, ψιθυρίζει.

Καμμιά απάντησι.

— Τόμ!, ξανακάνει δυνατότερα.

Τώρα, αντί για τόν Τόμ, τού άπαντά ένα ροχαλητό, λές και βράζει δίπλα του ένα καζάνι.

Άπλώνει τὰ χέρια και ψαχουλεφτά τόν βρίσκει. Τόν άρπάζει όπως είναι: ξαπλωμένος κάτω και τού δίνει ένα γερό τίνιγμα.

— Τί είναι, τί συμβαίνει; φωνάζει ο δύστυχος ο Τόμ.

— Κοιμήθηκες πάλι, βλάκα;

— Μά τί συμβαίνει επί τέλους; Πού βρισκόμαστε; Δεν έχεις σκοπό να με άφίσης να κοιμηθώ λιγάκι;

— Τόν κακό σου τόν καιρό! Άνοξε τὰ μάτια σου και κύτταξε μπροστά σου. Πές μου, βλέπεις τίποτε;

— Τί θέλεις να δώ με τέτοιο σκοτάδι; Γιατί δεν άνάβεις τὸ φῶς;

Άκόμα δεν έχει καταλάβει πώς βρίσκεται φυλακισμένος από τούς βράχους, μέσα στα έγκατα τής γής. Νομίζει πώς βρίσκεται στο δωμάτιο τού σπιτιού του, στη Νέα Υόρκη! Άργεί να καθάρισή τὸ

μυαλό του. Στο τέλος... καταλαβαίνει.

— Που να κυττάζω, είπες;

— Μπροστά σου, μακριά, να εκεί, που σου δείχνω με τὸ χέρι μου.

— Άλήθεια, τί είναι αυτό, Μπίλλ; Δεν μοιάζει σαν ένα κορίτσι;

Ο Μπίλλ τώρα είναι βέβαιος. Ξέρει πώς δεν τὸν ξεγελοῦν τὰ μάτια του. Πιάνει από τὸ χέρι τὸν Τόμ και προσπαθοῦν να προχωρήσουν ὅσο μπορούν πιο γρήγορα μέσα από τὸ σωρὸ τῶν βράχων, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς λευκῆς ὀπτασίας, που κάθε τόσο στρίβει ὀλόγυρα τὸ κεφάλι της, σαν κάτι να ζητάη να βρῆ. Ο Τόμ κυττάζει τὴν κοπέλλα. Θέλει κάτι να πῆ, μα φοβάται μην κόνη καμμιά γκάφα και δεν μιλάει. Καὼς σηκώνει σὲ μιὰ στιγμή τὸ πόδι του να πατήση σὲ μιὰ πέτρα, γλιστράει και πέφτει μονοκόμματος με τὸ χοντρό του σῶμα.

Ο θόρυβος αὐτὸς κάνει τὴν κοπέλλα να κινηθῆ πρὸς τὸ μέρος τους. Ο Μπίλλ σκύβει κάτω για να μὴ τὸν δῆ. Ἐκείνη με μιὰ θαυμασία εὐλυγισία πηδάει τὶς πέτρες και σὲ λίγο φτάνει κοντά τους. Βλέπει τὰ δυὸ παιδιὰ κρυμμένα πίσω από μιὰ πέτρα, μα δεν δείχνει οὔτε φόβο, οὔτε μεγάλη περιέργεια.

— Μήπως χτυπήσατε; τὸς ρωτάει: ἀμερικάνικα, μα με ἄσχημη προφορά.

— Χτύπησα στο πόδι μου,

λέει ο Τόμ. Μήπως έχετε λίγο ιώδιο;

Παίρνει τὸ λόγο ἀμέσως ὁ Μπίλλ.

— Ποιά εἶσαι καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; ρωτᾶει.

— Μὲ λένε Πόλα, τοῦ ἀπαντᾶ ἡ κοπέλλα πού φαίνεται ὡς δώδεκα ἢ δεκατριῶν χρονῶν. Εἶμαι κόρη τοῦ Λούντι. Τὸν ξέρετε τὸ Λούντι, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, τὸν ξέρουμε. Εἶναι ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγούς τῆς βασίλισσας. Μὰ τί ζητᾶς ἐδῶ;

— Παρακολούθησα κρυφὰ τὴν ἀπαγωγή σας ἀπὸ τὸν Βάγκ καὶ τὸ σύντροφό του. Εἶχα κρυφτὴ σὲ κάποιο βράχο, ὅταν ἔλεγαν πῶς θὰ σᾶς

σκότωναν. Ἐκεῖ μὲ βρῆκε καὶ μένα αὐτὴ ἡ καταστροφή. Ψάχνω νὰ σᾶς βρῶ μὲ τὸ φακό μου. Νόμιζα πῶς θὰ σᾶς εἶχαν θαμμένους οἱ πέτρες. Εὐτυχῶς πού σωθήκατε.

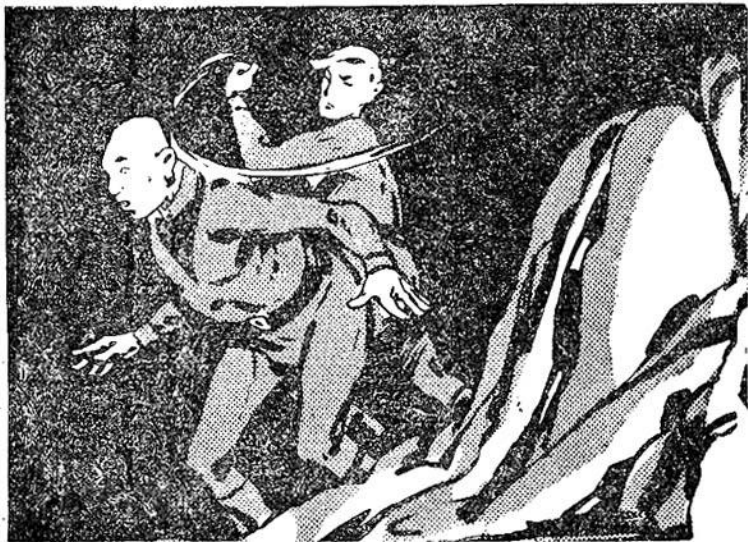
— Γιατί ἀκολούθησες κρυφὰ τὸν Βάγκ; Γιὰ νὰ μᾶς σώσης;

— Ναί. "Επειτα, θέλω νὰ ἀκολουθήσω τὰ ἴχνη τους. Θέλω νὰ βρῶ πού ἔχουν πάει τὸν πατέρα μου.

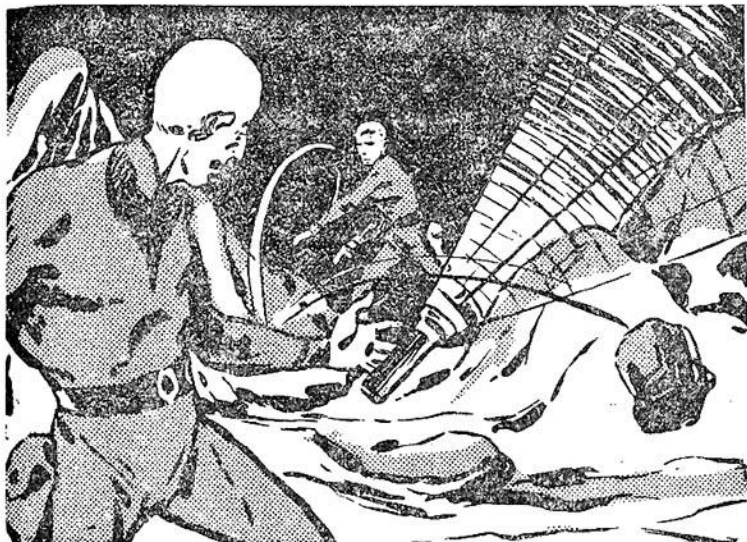
— Τὸν Λούντι; ρωτᾶει παραξευμένος ὁ Μπίλλ. Μά... ὁ πατέρας σου δὲν βρίσκεται στὸ παλάτι τῆς βασίλισσας;

— Ὁχι! Τὸν πήραν μαζί τους, πρὶν ἀπὸ σᾶς!

Ἡ κοπέλλα δὲν μπορεῖ νὰ

Ὁ Κεραυνὸς πετάγεται σὺν ἀστραπῇ ἀπὸ τῆ θέσι του καὶ χτυπά τὸν Βάγκ μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ σῆρο.

Ο Μπίλλ ζυγίζει την πέτρα στο δεξί του χέρι και την πετάει με δύναμη πάνω στη λάμψη.

κρατηθή και άρχίζει τὰ κλάματα.

— Μην κλαῖς, τὴν παρηγορεῖ ὁ Μπίλλ. Ἐχεις κανένα πιστόλι ἐπάνω σου;

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φακό.

— Δὲν πειράζει. Αὐτὸς μᾶς χρειάζεται πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ πιστόλι. Λὲς νὰ βρῖσκται κάπου ἐδῶ κοντὰ τὸ κρησφύγετό τους;

— Ἔτσι πιστεύω. Ἀφοῦ οἱ σὰς ἔφεραν ἐδῶ...

— Δὲν πρέπει νὰ καθυστεροῦμε. Πρέπει νὰ προσπαθήσουμε τὸ γοηγορώτερο νὰ τοὺς βροῦμε. Τότε θὰ τὰ πούμε, κύριε Βάγκ!

Ξεκινοῦν καὶ οἱ τρεῖς. Κα-

θῶς ὁμως προχωροῦν, φτάνουν στ' αὐτιά τους κάτι μακρνοὶ θόρυβοι.

Ἡ Πόλα, ποὺ προχωρεῖ μπροστά, σβύνει ἀμέσως τὸ φῶς.

— Τί συμβαίνει; ρωτοῦν οἱ δυὸ φίλοι.

— Μοῦ φαίνονται σὰν δῆματα, λέει ἡ κοπέλλα.

Κάθονται καὶ οἱ τρεῖς κάτω καὶ τεντώνουν τὰ αὐτιά τους.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙ
ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΓΚ

Η ΑΓΩΝΙΑ κάνει τὴν καρδιά τους νὰ χορεύη τρελλὰ μέσα στὰ στήθη τους. Εἶναι, πραγματικά,

θήματα. Κοντά σ' αυτά, ακούγεται και ένα ελαφρό βήξιμο ανθρώπου.

— Είναι ο Βάγκ!, λέει ο Μπίλλ. Ψάχνουν να μᾶς βρουν. Πρὸς Θεοῦ, μὴν κάνετε τὸν παραμικρὸ θόρυβο, γιατί χαθήκαμε!

— Θὰ ἔχουν φῶς!, λέει ἡ κοπέλλα.

— Πρέπει νὰ κρυφτοῦμε καλά, ἀνάμεσα στὶς πέτρες!

Ψαχουλεψὰ ζητοῦν τριγύρω τους ὁ καθένας κ' ἀπὸ ἐνὰ κρυψώνα. Μπαίνουν μέσα στὶς σχισμάδες τῶν βράχων καὶ ξαπλώνουν.

— Οὔτε μιλιὰ!, συμβουλεύει ὁ Μπίλλ καὶ στηρίζει τὸ αὐτί του πάνω σὲ μιὰ πέτρα γιὰ νὰ ἀκούση καλύτερα.

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ὅσο πάει καὶ πλησιάζει. Ὅπως καταλαβαίνει ὁ Μπίλλ, οἱ ἔχθροί του εἶναι μόνο δύο. Αὐτὸ τὸν εὐχαριστεῖ. Στὴν ἀνάγκη, θὰ μπορέσει νὰ τὰ βάλῃ μαζί τους.

Εἶναι πολὺ γερὸς στὴν πυγμαχία. Ἄλλωστε, γιὰ τὶς δυνατὲς καὶ συντριπτικὲς γροθιές του, οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἔχουν ἐπρονόμασε «Κεραυνός».

Οἱ ἄνθρωποι ὅσο πάνε καὶ τοὺς πλησιάζουν. Τώρα σταματοῦν λίγα μέτρα μακριὰ τους. Ἐνα φῶς γυρνᾷ ἐλόγυρα καὶ στέκεται μὲ προσοχὴ πάνω σὲ κάθε βράχο.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε!, λέει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. Ἄδικα ψάχνουμε. Τοὺς σκότωσαν οἱ πέτρες.

— Ποῦ τὸ ξέρεis; ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴ γλυτώσαν. Γιατί νὰ μὴν εἶμαστε βέβαιοι; Ἄν δὲν τοὺς βρῶ νεκροὺς ἢ ζωντανούς, δὲ φεύγω ἀπὸ δῶ.

Ὁ δευτέρος εἶναι ὁ Βάγκ. Τὴ γνωρίζει τὴ φωνή του ὁ Μπίλλ. Τοῦ ἀνάβουν τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ μῖσος, μὰ δὲν κοινιέται ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Ἄν εἶχαν γλυτώσει, ἐξακολουθεῖ ὁ πρῶτος, θὰ προσπαθοῦσαν νὰ βγούν καὶ θὰ ἔκαναν θόρυβο ἀνάμεσα στὶς πέτρες. Εἶδες ποῦ δὲν ἀκούγεται τίποτε;

Ὁ Μπίλλ πιάνει τὴν καρδιά του μὲ τὸ χέρι του γιατί χτυπάει τόσο δυνατὰ, ποῦ φοβᾶται πῶς θὰ τὴν ἀκούσουν οἱ δυὸ ἄντρες ποῦ συζητοῦν λίγα βήματα πιὸ πέρα.

Καὶ τότε, μέσα σ' αὐτὴ τὴ νεκρικὴ σιγή, ποῦ τοὺς κρύβει θαυμάσια, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν Μπίλλ, ἀρχίζει ἕνα βαρὺ: «Χρρ... Χρρ... Χρρ...»! Εἶναι τὸ ροχαλητὸ τοῦ Τόμ! Μὰ αὐτὸ δὲν μοιάζει σὰν ροχαλητὸ! Αὐτὸ μοιάζει σὰν τὸ θόρυβο ποῦ ἔκαναν οἱ πέτρες ὅταν ξεκολλοῦσαν καὶ ἔπεφταν ἀπὸ ψηλά, μοιάζει σὰν τὸ «χρρ...» ποῦ κάνει ἡ μεγάλη πριόνα τῶν ξυλοκόπων ποῦ κόβει τοὺς κορμούς τῶν δέντρων!

Ὁ Μπίλλ βράζει ἀπὸ μέσα του καὶ λυσσᾷ ἀπὸ τὸ κακό του! Τὸ ροχαλητὸ τοῦ κοιμισμένου Τόμ θὰ τοὺς προδώσῃ ὅπωςδήποτε! Νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ;

Θά προλάβη τάχα; Κι' αν τὸν σκουνηξή κι' ἀρχίσῃ τὶς φωνάρες του;

Τοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῆ καὶ δὲν ξέρεي τί νὰ κάνῃ. Τὸ ροχαλητὸ ἔξακολουθεῖ πιὸ έντονο καὶ πιὸ βροντερό. Τίποτε, τώρα πιά δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς γλυτώσῃ. Θά τοὺς πάρουν εἴδησι...

Καὶ πράγματι, τὸ φῶς ἀνάβει ξανά. Οἱ δυὸ ἄντρες ἀρχίζουν νὰ κινούνται με προφύλαξι πρὸς τὸ μέρος τους. Νά πού τοὺς πλησιάζουν καὶ βγάζουν τὰ πιστόλια ἀπὸ τὴ θήκη τους. Ὁ Μπίλλ διακρίνει τὰ πρόσωπά τους. Εἶναι ὁ Βάγκ καὶ ὁ σύντροφός του, πού τοὺς πήραν ἀπὸ τὸ παλάτι. Τὰ μάτια τους γυαλίζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν ὀλόγυρα.

Δὲν ἔχουν νὰ κουραστοῦν γιὰ νὰ τοὺς βροῦν. Τὸ ροχαλητὸ τοὺς ὀδηγεῖ μιὰ χερά. Ὁ Βάγκ φτάνει στὸ βράχο, σκύβει καὶ μετὸ φῶς φωτίζει τὸν κοιμισμένο Τόμ. Ἐχει ξαπλωθῆ μπρούμυτα πάνω στὰ δυὸ του χέρια καὶ δὲν παίρνει εἴδησι τί γίνεται γύρω του.

Ὁ Μπίλλ καταλαβαίνει πὼς ὁ Βάγκ δὲν θά ξυπνήσῃ τὸ φίλο του, ἀλλὰ θά προσπαθῆ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὸ σύντροφό του. Τὸν βλέπει νὰ στρίβῃ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κορμί του.

Χωρὶς ν' ἀφήσῃ δευτερόλεπτο χαμένο, ὁ μικρὸς «Κεραυνὸς» πετάγεται σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὴ θέσι του, δί-

νει μιὰ κλωτσιὰ στὸ χέρι τοῦ Βάγκ πού κρατᾷ τὸ φακὸ καὶ μετὸ δεξιὰ του γροθιὰ τὸν χτυπᾷ πίσω στὸ σβέρκο. Ὁ πελώριος Βάγκ, πού δὲν περίμενε τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι, πέφτει μονοκόμματος κάτω με ἓνα βογγητό. Ὁ φακὸς του πετάγεται πέντε μέτρα μακρὰ του, χτυπάει πάνω σὲ ἓνα βράχο καὶ σβύνει.

Ὁ Μπίλλ ἀλλάζει ἀμέσως θέσι καὶ πέφτει κατάχαμα. Ξέρει πὼς ὁ ἄλλος θά τὸν πυροβολήσῃ. Πραγματικά, ἓνα φωτεινὸ καὶ ἀθόρυβο βλήμα σκίζει τὸ βαθὺ σκοτάδι. Ὁμως ὁ Μπίλλ ἔχει κρυφτὴ πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο.

— Τόμ!, φωνάζει με ὄλη του τὴ δύναμι. Τόμ, ξύπνα!

Ὁ Μπίλλ φοβάται μήπως ὁ ἐχθρὸς πλησιάζῃ πρὸς τὸν Τόμ καὶ τὸν σκοτώσῃ. Γι' αὐτό, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, με ἓνα ἀθόρυβο σύρσιμο τῆς κοιλιᾶς του, πλησιάζει τὴν Πόλα.

— Πήγαινε νὰ ξυπνήσῃς τὸν Τόμ καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, τῆς λέει σιγανά.

Ἡ κοπέλλα σηκώνεται με προφύλαξι καὶ ὁ Μπίλλ ξαναγυρίζει στὴ θέσι του. Τὸ μάτι του τὸ ἔχει στηρίξει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ του, ἐνὼ τὸ αὐτί του προσπαθεῖ νὰ πάρῃ ὄλες τὶς κινήσεις πού κάνει ἡ Πόλα. Τὴν ἀκούει νὰ πλησιάζῃ τὸν κοιμισμένο του φίλο καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ τὸν ξυπνήσῃ.

Ὁ Βάγκ ὁμως τί γίνεται;

Κοιμάται ακόμη ή θα ξυπνή-
ση από στιγμή σε στιγμή;
Ο Μπίλλ άρπάζει μιιά πέτρα
στο χέρι του και περιμένει.
Έχει τὸ σκοπὸ του. Ξέρει
πὼς ὁ αντίπαλός του, μόλις
ἀκούση τὶς φωνές του Τόμ,
καθὼς θὰ τὸν ξυπνή ή Πόλα,
θὰ ἀνάψει τὸ φακό του.

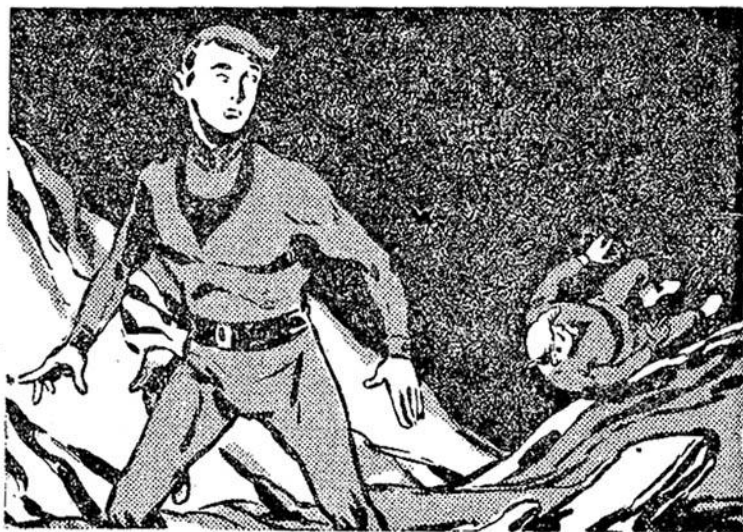
Πραγματικά, ὁ Τόμ στα-
ματᾷ τὸ ροχαλητὸ του καθὼς
τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι ή
κοπέλλα. Σηκώνει ἀπότομα
τὸ κεφάλι καί, καθὼς εἶναι
σκοτάδι καὶ δὲν καταλαβαί-
νει πού θρίσκεται, τὸ χτυπάει
ἐπάνω στὴν πέτρα.

— Ὡχ!, κάνει καὶ πιάνει
τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέ-
ρια.

Τὴν ἴδια στιγμή, κάπου
δέκα μέτρα μακριά, ἕνας φα-
κὸς ἀνάβει. Ὁ Μπίλλ ζυγι-
ζει μὲ γρηγοράδα τὴν πέτρα
στὸ δεξιὸ του χέρι καὶ τὴν
πετάει μὲ δύναμι ἐπάνω στὴ
λάμψη. Ἐνα οὐρλιαχτὸ πόνου
ἀκούγεται καὶ ὁ φακὸς πέφτει
κάτω καὶ γίνεται θρύψαλλα.
Τώρα τὸ σκοτάδι τοὺς σκεπά-
ζει ξανά.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Μπίλλ δου-
λεύει μὲ ἀφάνταστη ταχύτη-
τα. Καταλαβαίνει πὼς, ὅσο
περνοῦν τὰ λεπτά, τόσο πιὸ
ἄσχημα τὴν ἔχουν. Οἱ ἐχθροί
του εἶναι ὀπλισμένοι, ἐνῶ οὐ-
τοὶ δὲν ἔχουν τίποτε ἐκτὸς ἀ-
πὸ τὶς πέτρες.

— Τόμ!, φωνάζει. Γυρίστε

Ὁ Τόμ ἀσχίζει νὰ κατακυλῆ στὴν καρδέσα...

Κάποιος ανάδει το φοικό του, μα ή κλωτσιά του Κεραυνού τον κάνει νά ούρλιάση από τόν πόνο.

πρός τὰ πίσω καί οί δυό σας.
—'Από πού μιλάς, Μπίλλ,
γιατί δέν έρχεσαι έδώ; κάνει
σίμεριμνα ό μισοκοιμισμένος
Τόμ.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ
ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ

Η ΚΟΠΕΛΛΑ σκύβει καί
του ψιθυρίζει κάτι στο
αύτί. Τώρα ό Τόμ άρ-
χίζει νά καταλαβαίνει πώς
κινδυνεύουν καί πώς πρέπει
τό γρηγορώτερο νά φύγουν ά-
πό αυτό τό μέρος. Σηκώνεται
άπό κάτω καί προχωρεί ψα-
χουλευτά προς τό μέρος του
Τόμ. Ξωπίσω του, τόν άκο-
λουθεί ή Πόλα. Τά πόδια τους
κάνουν κάποιο θόρυβο. Μιά

λόμψι σκίζει την άτμόσφαιρα
πάλι. Είναι ένα νέο βλήμα του
πιστολιού. Ό έχθρός τους
παραμονεύει λίγα μέτρα πιο
πέρα, αλλά δέν τολμά νά προ-
χωρήση. Κι' ό Βάγκ; 'Ακό-
μη θρίσκεται άναίσθητος;

—'Όχι. Ό Βάγκ ξυπνά. Ση-
κώνεται στα πόδια του καί
τά μάτια του, που μοιάζουν
σαν τής τίγρης, προσπαθούν
νά σκίσουν τό σκοτάδι. 'Α-
κούει ένα μικρό θρόϊσμα λίγο
πιο πέρα καί, κάνοντας δυό
βήματα, άπλώνει τις χερο-
κτες του. Οί παλάμες του συ-
ναντούν ένα σώμα. Τό σφίγ-
γει με όλη του τή δύναμη καί
τό τραβά κοντά του.

—'Ό Μπίλλ, κριμμένος άκό-

μη πίσω από το βράχο, περιμένει. Μέσα στην προσμονή αυτή, που η αγωνία του κινδύνου τη κάνει σαν ολόκληρο αιώνα, ακούει ξαφνικά μια σπαραχτική φωνή. Πετάγεται ὄρθιος. Καταλαβαίνει πώς είναι η φωνή της Πόλα. Τί έγινε; Ξύπνησε μήπως ο Βάγκ ή την ἄρπαξε ο σύντροφός του;

Μέσα σ' αυτή τη στιγμή της φρίκης, δεν ξέρει τί πρέπει να κάνει και τί να πρωτοσκεφτή. Νοιώθει ένα σώμα να πέφτει ἐπάνω του. Το γνωρίζει, είναι του Τόμ. Του κλείνει με μιάς τὸ στόμα με τὴν παλάμη του γιὰ νὰ μὴ τοῦ τραβᾷ καμμιὰ φωνή. Τὸν τρεβᾷ ἔπειτα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχώρει πρὸς πέρα. Δὲν τολμοῦν νὰ ποῦν οὔτε μιὰ λέξι. Μαντεύουν πὼς ἡ Πόλα ἔπεσε στὰ χέρια τους. Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ κάνουν τίποτε γιὰ νὰ τὴν γλυτώσουν. Τους εἶναι ἀδύνατον νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ μέρος τους. Ἐκεῖνοι ἔχουν ἀκόμη τὰ ὄπλα τους. Εὐτυχῶς που οἱ δυὸ φακοὶ ἐσπᾶσαν κι' ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τοὺς καταδιώξουν.

Περνοῦν στιγμὲς ἀγωνίας. Ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν τους ἀκούγεται ἕνας θόρυβος ἀπὸ βήματα. Φαίνεται πὼς ἔσμιξαν καὶ οἱ δυὸ τους καὶ προσπαθοῦν νὰ κάνουν καλὰ τὴν Πόλα, που ἀντιστέκεται. Φαίνεται πὼς τῆς ἔχουν βουλώσει τὸ στόμα, γιὰτὶ ἀκούγονται κάπου - κάπου πνιγμένοι βόγγοι.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρωτᾷ οὗ Τόμ σιγανά.

— Τώρα δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε, τοῦ ἀπαντᾷ ψιθυριστὰ ὁ Μπίλλ. Εἶναι ἄργα πιά. Ἄρκει τοῦ μᾶς πῆρες στὸ λαϊμό σου!

— Μὰ γιὰτ; διαμαρτύρεται ὁ Τόμ.

— Γιατὶ δὲν θὰ μᾶς εὑρισκαν, ἂν δὲν χαλούσες τὸν κόσμο μετ' ὃ ροχαλητό σου.

— Ἐ! ..., κάνει μιὰ φωνὴ βροντερὰ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Βάγκ. Ἄγρια, γεμάτη μίσος.

Ὁ Μπίλλ περιμένει ν' ἀκούση τὴ συνέχεια. Πραγματικά, ἡ φωνὴ ξανακούγεται:

— Ἄν θέλετε τὴ ζωὴ σας, ἐλάτε κοντὰ μας. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πειράζουμε. Ἐλάτε πρὶν σᾶς βροῦμε μονάχοι μας!

Ὁ Μπίλλ ἀρπάζει μιὰ πέτρα. Ξέρει πολὺ καλὰ πὼς οἱ δυὸ ἄντρες δὲν θὰ τολμήσουν νὰ πλησιάσουν ἂν δὲν βροῦν τὸ φακὸ τῆς Πόλα.

Ὁ Τόμ ἀρπάζει κι' αὐτὸς μιὰ πέτρα. Τὸ σαγῶνι του ἀρχίζει νὰ τρέμει ἀπὸ τὸ κρῦο κι' ἀπὸ τὸν φόβο.

— Σᾶς ξαναλέω πὼς δὲν σᾶς πειράζουμε, λέει ξανά ὁ Βάγκ.

Μιλῶν ὁ Μπίλλ. Ξέρει πολὺ καλὰ πὼς, ἂν τοὺς βάλῃ στὰ χέρια του ὁ Βάγκ, θὰ τοὺς σκοτώσῃ ἐπὶ τόπου, μετ' ὃ ἄχτι που τοὺς ἔχει.

— Περιμένω νὰ μοῦ μιλήσετε!, οὐρλιάζει τώρα ὁ Βάγκ σὰν θηρίο. Ἄν δὲν μοῦ

ἀπαντήσετε σὲ δυὸ λεπτά, θὰ ἔλθω νὰ σὰς βρῶ!

Τὰ δυὸ λεπτά περνοῦν χωρὶς ἀνάσα ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιά. Ὁ Βάγκ, λυσσῶντας ἀπὸ τὸ κακὸ του, σηκώνει μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τὴν πετάει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι. Πέφτει ὁμῶς ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλους, ποὺ σκύβουν τὰ κεφάλια τους γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ.

— Φεύγουν!, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπίλλ μὲ ἀνακούφιση: ἀκούγοντας τὰ βήματά τους νὰ ἀπομακρύνονται. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν βρῆκαν τὸ φακὸ τῆς Πόλα!

Ὁ Τόμ ξεθαρρεύει λιγάκι καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι του. Ἀκούει κι' αὐτὸς τὰ βήματα, νὰ ἀπομακρύνονται. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν κινδυνεύουν...

Περνοῦν ἀρκετὰ λεπτά, ὅταν τὰ παιδιά ἀποφασίζουν νὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Ὁ Μπίλλ πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος, ὅπου κοιμόταν προηγουμένως ὁ Τόμ. Σκύβει κάτω καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῆ τὸ φακὸ τῆς Πόλα. Τὸν βρίσκει καὶ προσπαθεῖ στὰ τυφλά νὰ τὸν ἀνάψῃ. Λειτουργεῖ κι' αὐτὸς σὰν τοὺς φακούς ποὺ ἔχουν στὴ γῆ, μὲ τὸ πάτημα ἐνὸς κουμπιῦ.

— Δὲν θὰ τὸν ἀνάψουμε γιὰ νὰ μὴ προδώσουμε τίς θέσεις μας, Τόμ. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ἂς τὸν πάρουμε ὁμῶς μαζί μας.

Παίρνουν στὰ τυφλά μιὰ κατεύθυνσι καὶ προχωροῦν ἀνάμεσα στοὺς σωρούς τῶν

βράχων. Πότε ὄρθιοι, πότε μὲ τὰ τέσσερα, πότε μὲ τὴν κοιλιὰ σὰν φίδια. Πρέπει νὰ βγοῦν τὸ γρηγορότερο ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ φυλακὴ, πρὶν γυρίσῃ πίσω ὁ Βάγκ.

Παλεύουν ὀλόκληρη ὥρα μὲ τὸ σκοτάδι καὶ μὲ τίς μυτερὰς πέτρες. Τὰ πόδια τους καὶ τὰ χέρια τους τρέχουν αἵματα καὶ ἡ πείνα μαζί μὲ τὴ δίψα τοὺς βασανίζει τρομερά. Ὁ Τόμ προχωρεῖ μὲ δυσκολία ἀπὸ τῆ... νύστα καὶ παρακαλεῖ κάθε τόσο τὸν Μπίλλ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῆ λιγάκι.

— Πρὸς θεοῦ, Μπίλλ! Ξελιγώθηκα ἀπὸ τὴ νύστα!

— Ὅταν βγοῦμε στὸ φῶς, Τόμ, τότε θὰ κοιμηθῆς. Θὰ ξαναπάμε στὴ βασίλισσα νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ στὸ ὄμορφο δωμάτιο. Ὅμως, τώρα, κινδυνεύουμε ἐδῶ! Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

Τὸ καταλαβαίνει πολὺ καλά ὁ Τόμ, μὰ τί νὰ κάνῃ; Ἀρχίζει νὰ ἀναθεματίζει τὸν καθηγητὴ τους ποὺ τοὺς ἔβαλε τὸ διαγωνισμὸ (*). Γιατί, ἂν δὲν εἶχαν πετύχῃ στὸ διαγωνισμὸ αὐτοῦ τοῦ σχολείου, θὰ ἔμειναν τώρα στὰ σπιτάκια τους.

— Ἡ μητέρα μου θὰ ἔχῃ φορέσει μαύρα, Μπίλλ!, λέει παραπονεμένα ὁ Τόμ.

— Φῶς!, κάνει ὁ Μπίλλ ἐκείνη τὴ στιγμή.

Πραγματικά, βρίσκονται τώρα στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

Ἀπέραντες φυτείες ξεκινούν από τὰ πόδια τους. Δέντρα φορτωμένα με λογής - λογής άγγωστα φρούτα τούς περιμένουν για νὰ τούς χορτάσουν τὸ στομάχι.

— Βγήκαμε άκριβώς στο μέρος πού μπήκαμε!, παρατηρεῖ ὁ Μπίλλ.

Ὁ Τὸμ κάνει νὰ τρέξει πρὸς τὰ δέντρα, μὰ ὁ φίλος του τὸν συγκρατεῖ.

— Είναι άκόμη επικίνδυνο νὰ μείνουμε ἐδῶ!, λέει. Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ὀλόγυρά μας. Μπορεῖ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ παρουσιαστῆ αὐτὸς ὁ σατανάς ὁ Βάγκ καὶ τότε... ἀλλοίμονό μας! Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ ἐδῶ τὸ γρηγορώτερο.

Ξαφνικά, τὸ μάτι του πέφτει πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα αὐτοκίνητα τῆς ὑπόγειας πολιτείας, πού εἶναι σταματημένο κάπου διακόσια μέτρα μακριά τους. Ἀρπάζει τὸν Τὸμ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τρέχει. Φτάνουν κοντά του καὶ ἀρχίζουν καὶ οἱ δυὸ νὰ τὸ περιεργάζονται. Ἡ πόρτα εἶναι άνοιχτή. Καθὼς μπαίνουν μέσα, κλείνει μονάχη της!

Ὁ Μπίλλ, πού γνωρίζει πολὺ καλά ἀπὸ μηχανές, σκύβει πάνω σὲ ἕνα καντράν, πού ὑπάρχει στὸ μπροστινὸ μέρος. Ἐπάνω του, σὲ μιὰ μαύρη πλάκα, εἶναι γορμημένες κάτι λέξεις με παράξενη γραφὴ καὶ κάτω ἀπὸ κάθε λέξη ὑπάρχει καὶ ἕνα κουμμάκι.

— Πῶς παίρνει μπρός; ρω-

τάει ἐνῶ ὁ Τὸμ ἀρχίζει νὰ γκρινιάζει γιατί δὲν τὸν ἀρῆσε νὰ δοκιμάσῃ τὰ φρούτα.

Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου σκεπάζεται ἀπὸ ἕλα διαφανῆς κρύσταλλο. Ὁ Τὸμ κυττάζει ὀλόγυρά του, βλέπει τὰ δέντρα με τὰ φρούτα καὶ ξερογλείφεται. Ξάφνου βάζει μιὰ φωνή:

— Μπίλλ, κύτταξε πίσω!

ΤΟ ΑΛΛΟΚΟΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ

ΜΠΙΛΛ πετάγεται καὶ κυττάζει πίσω. Βλέπει ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τούς πλησιάζει με μεγάλη ταχύτητα. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο διακρίνει δύο ἄντρες. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει ἕνα σημάδι στὸ πρόσωπό του. Εἶναι ὁ Βάγκ!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, σκύβει μπροστά του καὶ ἀρχίζει νὰ πατάῃ ἕλα τὰ κουμπιά πού ὑπάρχουν στὸ καντράν. Τὸ αὐτοκίνητο ὁμως μένει ἄκίνητο. Δοκιμάζει κάτι μικροὺς μοχλοὺς, μὰ τίποτε δὲν γίνεται.

— Κατεβαίνουν, Μπίλλ!, κάνει πίσω του τρέμοντας ὁ Τὸμ καὶ δοκιμάζει κι' αὐτὸς κάθε μηχανήμα πού βλέπει μπροστά του.

Ὁ Μπίλλ γυρίζει τὸ κεφάλι του. Βλέπει τὸν Βάγκ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ δικό τους κρατώντας τὸ πιστόλι στὸ δεξιό του χέρι. Γελάει παράξενα καὶ τρομακτικά. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του,

ο Μπίλλ νοιώθει ένα φόβο από το παράξενο αυτό γέλιο του. Προσπαθεί να σκεφτεί με τί τρόπο θα τον αντιμετώπιση, όταν τον βλέπει ξαφνικά να μικραίνει και, στο τέλος, να γίνεται άφαντος από εμπρός του! Το αυτοκίνητο είχε πάρε μετρός και είχε ξεκινήσει με ήλιγγιώδη ταχύτητα. Φαίνεται πως ο Τόμ, επάνω στην άπελπισία του, είχε βρή, χωρίς κι' αυτός να το καταλάβη, το μηχανισμό του.

— Σωθήκαμε!, κάνουν και οι δύο τους.

Δεν προλαβαίνουν όμως να χαρούν, όταν βλέπουν ξοπίσω τους να τρέχη με αφάνταστη ταχύτητα το αυτοκίνητο του Βάγκ.

— Μπίλλ, θα μās φτάση!, ξεφωνίζει ο Τόμ. Πρέπει να μεγαλώσουμε την ταχύτητα!

— Όχι, πρὸς θεού! Μην πειράξης τίποτε και σταματήσουμε!

Το αυτοκίνητο του Βάγκ όσο πάει και κερδίζει απόστασι. Δεν τους χωρίζουν τώρα παρά πεντακόσια μέτρα... τριακόσια μέτρα..., διακόσια μέτρα..., εκατό... Ξαφνικά, το αυτοκίνητο των δύο φίλων μένει ακίνητο επί τόπου. Λες και το σταμάτησε κάποια άόρατη και μυστηριώδης δύναμη!

Ο Μπίλλ προσπαθεί να το βάλη μπρός, μα δεν τα καταφέρνει. Πιστεύει τώρα πιά, πως τίποτε δεν θα τον σώση από τη μανία του έχθρου του.

Τον βλέπει να βγαίνει έξω και να τρέχη πρὸς το μέρος του. Έπάνω στην άπελπισία του, ο Μπίλλ ξεκολλά ένα έργαλειό που βρίσκεται δεξιά του. Είναι το μόνο όπλο που μπορεί να χρησιμοποιήσει. Δεν έχει σκοπό να παραδοθή. Προτιμά να παλαίψη όπως μπορεί και να πεθάνη σαν άντρας.

— Τόμ!, συμβουλεύει το φίλο του. Άρπαξε ό,τι μπορείς στα χέρια σου και μη χάνης το θάρρος σου. Μέχρι την τελευταία στιγμή πρέπει να έλπιζουμε.

— Τί να έλπίσουμε; άπαντά ο Τόμ και ξεκολλά κι' αυτός ένα δλόκληρο κάθισμα.

Νά όμως που ή έλπίδα δεν ξεγελάει πάντα τους ανθρώπους! Έκει που νομίζει κανείς πως φτάνει στο τέλος, βρίσκεται ξανά στην αρχή!

Ο Βάγκ άπλώνει τα βήματά του και φτάνει στο σταματημένο αυτοκίνητο. Πίσω του έρχεται ο σύντροφός του. Είναι άπλισμένοι και οι δύο. Τα μάτια τους πετούν φωτιές κακίας και μίσους. Έκει που έτοιμάζονται να σπάσουν το χοντρό τζάμι, που προφυλάσσει τα δυο παιδιά, άκουν ένα θόρυβο που μεγαλώνει γοργά. Είναι ένα μαύρο αυτοκίνητο, που φάνηκε στην άλλη άκρη του άπλωτου κάμπου και τρέχει κατ' ευθείαν επάνω τους με δαιμονισμένη ταχύτητα.

Ο Μπίλλ τους βλέπει να σταματούν και να κυττάζονται. Χωρίς να πούν λέξι, γυ-

ρίζουν πίσω τρέχοντας και μπαίνουν στο αυτοκίνητό τους. Βάζουν άμέσως μπρός τη μηχανή και άπομακρύνονται προς το σημείο που είχαν έρθει, ενώ το αυτοκίνητο των παιδιών με μιάς αρχίζει να κινηται.

— Τώρα σωθήκαμε στ' αλήθεια! φωνάζει ο Τόμ και άγκαλιάζει το φίλο του.

Ο Μπίλλ κυττάζει το σωτήρα τους, το μαύρο αυτοκίνητο. Έρχεται καταπάνω τους και, μόλις φτάνει σε άπόσταση πενήντα μέτρων, σταματάει. Άμέσως σταματά και το δικό τους.

Άπό το μαύρο αυτοκίνητο κατεβαίνουν δυο άντρες. Ο ένας άπό αυτούς είναι ο Άρκο! Πλησιάζει στα παιδιά, άνοιγει την πόρτα τους και τους πιάνει φιλικά τα χέρια.

— Έξηγήστε μου τί έγινε, τους λέει.

Ο Μπίλλ, με λίγα λόγια του έξιτορει την περιπέτεια τους, άπό την αρχή που τους πήρε ο Βάγκ άπό το δωμάτιο, μέχρι τώρα.

— Έχουν όργανωθή θραυμάσια, του άπαντά ο Άρκο. Το άσχημο είναι ότι δεν ξέρουμε ποιοί είναι μέσα στην όργανωσί τους. Φοβάμαι πως τα πιο έμπιστα πρόσωπα της βασιλίσσας την προδίδουν. Οί δεσμοφύλακες που φύλαγαν τον Βάγκ, βρέθηκαν δεμένοι και ή πόρτα της φυλακής του δλάνοιχτη! Έχουμε να παλαίψουμε με ένα δυνατό έχθρο που έχει άπλώσει

τα άόρατα πλοκάμια του παντού, ως και μέσα στο παλάτι ακόμα. Στοιχηματίζω πως και το συμβούλιο των σοφών, που κυβερνάει μαζί με τη βασίλισσα τη χώρα μας, κι αυτό θα έχη τους προδότες του.

— Τόν Λούντι πως τον έπιασαν; ρωτάει ο Μπίλλ.

— Τόν πήραν με τη βία άπό το δρόμο. Η κατάσταση δεν είναι καθόλου εύχάριστη, όπως βλέπετε. Φοβάμαι πολύ για τη ζωή του και για τη ζωή της Πόλας. Ο Βάγκ είναι ικανός να τους σκοτώση χωρίς οίκτο.

— Αυτός είναι ο άρχηγός τους;

— Δεν πιστεύω. Ο άρχηγός τους είναι ακόμη άγνωστος.

Ο Τόμ βρίσκει εύκαιρία να λύση κι αυτός την περιέργειά του. Ρωτάει τον Άρκο να του μάθη πως λειτουργούν τα αυτοκίνητα.

— Λειτουργούν με άτομική ενέργεια, τους έξηγει εκείνος. Όταν θέλης να πάς σ' ένα ώρισμένο μέρος, πατάς το κουμπι που βρίσκεται κάτω άπό το όνομά του που είναι γοαιμμένο στο καντράν. Έπειτα, πατάς το κουμπι που άποδεσμεύνει ένα μέρος της μεγάλης ενέργειας, που βρίσκεται φυλακισμένη στη μηχανή, και, χωρίς άλλη σκούρα, φτάνεις στον προορισμό σου. Το μαγνητικό ματι σε προφυλάσσει θραυμάσια άπό τις συγκρούσεις.

— Γιατί το δικό μας αυτοκίνητο σταμάτησε μονάχο του

δυο φορές χωρίς να τὸ πειρά-
ξουμε;

— Δὲν σταμάτησε μόνο
του. Τὴν πρώτη φορά τὸ στα-
μάτησε ὁ Βάγκ καὶ τώρα τὸ
σταμάτησα ἐγώ. Ὑπάρχει
μιὰ ἠλεκτρομαγνητικὴ συ-
σκευὴ μέσα σὲ κάθε αὐτοκί-
νητο, πού σὲ ἀκτῖνα πενήντα
μέτρων καὶ λιγώτερο, μπορεῖ
νὰ σταματήσει ὅποιοδήποτε
αὐτοκίνητο.

Λέγοντας αὐτά, ὁ Ἄρκο
μπταίνει μέσα στὸ αὐτοκίνη-
το καὶ τοὺς ἐξηγεῖ ὅλο τὸ μη-
χανισμό του.

— Τὰ αὐτοκίνητα, προσ-
θέτει ἔπειτα, ἀνήκουν στὴν
πολιτεία μας, καὶ τὰ χρησι-
μοποιεῖ ὅποιος ἔχει ἀνάγκη.
Δὲν τὰ βάζουμε μέσα σὲ
σταθμούς, ἀλλὰ τὰ ἀφίνουμε
ὅπουδήποτε. Εἶναι τόσο πολ-
λά, πού ὅποιος τὰ χρειαστῆ
δὲν ἔχει νὰ κάνει παρὰ λίγα
θήματα γιὰ νὰ βρῆ.

— Οἱ θράχοι πῶς ξεκόλλη-
σαν καὶ κατρακύλησαν; ρω-
τάει ὁ Μπίλλ.

— Συμβαίνει πολλές φο-
ρές, στοὺς ἀπομακρυσμένους
λαβυρίθους νὰ παθαίνουν κα-
θίζησι τὰ πετρώματα. Στὴν
πολιτεία μας ὅμως ἔχουν στε-
ρεωθῆ μετέχνητὰ μέσα τόσο
καλά, πού δὲν ἔχουμε νὰ φο-
βηθοῦμε πῶς μιὰ μέρα θὰ πέ-
ση ἡ γῆ νὰ μᾶς θάψη ὅλους
ἀπὸ κάτω!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΜΜΑΝΤΟΣ

Ο ΔΥΟ φίλοι, ὅταν ἔ-
φτασαν στὸ παλάτι, τὸ
ἔβρισαν ὅτὸ φαγητὸ καὶ

στὸν ὕπνο. Οἱ συγκινήσεις
πιὺ δοκίμασαν τοὺς κούρα-
σει καὶ εἶχαν μεγάλῃ ἀνάγκη
ἀπὸ ἀνάπαυσι.

Σὰν πέρασαν δυὸ μέρες,
τοὺς καλεῖ ἡ βασίλισσα στὸ
δωμάτιό της.

— Τὸ συμβούλιο τῶν δώ-
δεκα; σοφῶν ἀποφάσισε νὰ
σᾶς ἀφήσῃ ἐλεύθερους ἀπὸ
αὐτὴ τὴ στιγμή, τοὺς πληρο-
φορεῖ.

— Ζήτω!, κάνει ὁ Τάμ καὶ
πετάγεται ἐπάνω. Πότε θὰ
μᾶς ἀφήσετε νὰ φύγουμε;

— Νὰ φύγετε; Ὅχι, δὲν
θὰ φύγετε. Ἄπὸ σήμερα γί-
νατε πολῖτες τοῦ βασιλείου
μας. Γιὰ τὸ δικό σας καλὸ,
πρέπει νὰ ἀπρηνηθῆτε τὴ γῆ
καὶ νὰ μὴ ζητήσετε ποτὲ νὰ
ἀνεβῆτε στὴν ἐπιφάνεια. Πρέ-
πει νὰ ὑπακούσετε τυφλὰ στὸ
μεγάλῳ νόμο τῆς πολιτείας
μας. Ὅποιος πρὸςπαθήσῃ νὰ
ἀνεβῆ στὴ γῆ, χωρὶς τὴν ἄ-
δειά μου, θεωρεῖται προδότης
καὶ ἐκτελεῖται!

Ὁ Τάμ ἀνοίγει τὸ στόμα
του νὰ μιλήσῃ, μὰ ἡ βασίλισ-
σα τοῦ κάνει νόημα νὰ σω-
πάσῃ καὶ πατάει ἓνα κουμπά-
κι. Στὴ στιγμή παρουσιάζε-
ται ὁ Ἄρκο.

— Τὸ συμβούλιο ἀποφά-
σισε νὰ γράψῃ τὰ δυὸ παιδιά
στὴ δύναμι τοῦ βασιλείου
μας. Ἄπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶ-
ναι ἐλεύθεροι. Σὲ παρακαλῶ,
νὰ τοὺς βρῆς ἓνα ὄραϊο σπῖ-
τι καὶ νὰ φροντίσης νὰ πάρα-
κολουθήσουν καὶ οἱ δυὸ τὴν
ἀκαδημία γιὰ νὰ γίνουν ἐπι-
στήμονες.

— Βασίλισσά μου, ἔπεμ-

Ο Άρκο πεισμένος ανάσκελα ενώ ένας άνθρωπος από πάνω του έτοιμάζεται να τον πυροβολήσει.

δανει ο Άρκο, πριν γράψουμε τα παιδιά στην ακαδημία, θα ήθελα να τους χρησιμοποιήσω στη δύναμη της αστυνομίας μου. Είναι οι μόνοι που τους έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Μην ξεχνάς πως ο Βάγκ θα τους σκοτώσει οπωσδήποτε. Πρέπει να φυλαχτούν.

— Πολύ ωραία. Φέρε μου το διάταγμα να το υπογράψω. Από αυτή τη στιγμή, φίλοι μου, θα υπακούετε στις διαταγές του Άρκο. Αν αγωνιστήτε με θάρρος και αυταπάνησι για την τάξι και την ασφάλεια της πολιτείας μου, αργότερα θα έχετε πολλά να κερδίσετε. Ποτέ δεν ξεχνώ τις υπηρεσίες που μου προσφέρουν.

Τα μάτια των δυο παιδιών λάμπουν από χαρά. Θέλουν και οι δυο να πολεμήσουν έναντιον του Βάγκ και της δολοφονικής συμμορίας του, που έχει αιχμαλωτίσει την Πόλα. Τώρα τους δίνεται η ευκαιρία να δράσουν ως επίσημοι αστυνομικοί!

— Θα γίνω σωστός... Σέρλοκ Χόλμς!, λέει ο Τόμ.

Και τα μάτια του... γλαρώνουν από τη νύστα!

Στην αστυνομία φορούν και οι δυο τους από μια καινούργια στολή. Πίσω από το πέτο καρφώνουν ένα όλοχρυσό αστέρι. Είναι το σήμα των πρακτόρων της βασίλισσας και του κράτους. Εφοδιάζονται με ένα φακό και μαθαίνουν να χρησιμοποιούν το μικρό και εθόρθε πιστόλι, που

περιέχει πενήντα μικρά και επικίνδυνα βλήματα και λειτουργεί με ηλεκτρισμό. Ο Μπίλλ είναι θαυμάσιος σκοπευτής. Όσο για τον Τόμ... έ, κάτι καταφέρνει κι αυτός! Φορώντας τη στολή του, πηγαίνει σε περιήφανος και αρχίζει να του καλαρέσει το βασίλειο και η ζωή στη χώρα της Λίντας.

Μόλις ντύθηκαν, τους καλεί ο Άρκο στο γραφείο του.

— Άπο σήμερα, τους λέει, θα δράσουμε μαζί. Οι εχθροί μας είναι επικίνδυνοι και τρομεροί, μα εμείς θα τους δείξουμε πως δεν τους φοβόμαστε και πως μπορούσε να τα βάλουμε μαζί τους. Δεν σάς κρύβω πως σε κάθε μας βήμα θα αντιμετωπίζουμε τον κίνδυνο και το θάνατο ακόμη. Μόλις τώρα με πληροφορήσαν πως ένας πράκτωρ της αστυνομίας μας βρέθηκε νεκρός. Πρέπει να έχουμε τα μάτια μας τέσσερα. Κοντά σ' αυτά, θέλω να σάς πώ και κάτι άλλο. Ο Λοβιτι μάς είναι απαραίτητος και η βασίλισσα με διατάζει να τον πάρω με κάθε τρόπο από τους εχθρούς μας. Σε τρεις ώρες, ξεκινώ για το κρησφύγετό τους.

— Το ξέρετε; ρωτά ο Μπίλλ.

— Όχι. Θα προσπαθήσουμε να το βρούμε. Έχω την εντύπωση πως θα βρίσκεται κάπου γύρω από το μέρος όπου σάς πήγαν. Αυτή είναι η πρώτη επιχείρησι της αστυνομίας μας έναντιον των προ-

δοτών. Καί, σ' αυτή την τρο-
μερή επικίνδυνη αποστολή, θα
πάρουν μέρος τρεις άνθρωποι,
τρεις κομμάντος, όπως λέτε
και σεις οι Αμερικανοί. Ο έ-
νας θα είμαι εγώ. Οι άλλοι
δύο...

— 'Εμείς!, συμπληρώνει ο
Μπίλλ.

— Μπράβο! Είσαι πρα-
γματικά άνδρείος! Με βοηθό
εσένα, μπορώ να τὰ βάλω ξ-
φοβα με όλη τη συμμορία
τους.

— Καί με μένα!, κάνει ο
Τάμ και κορδώνεται όσο μπο-
ρεί για να δείξη πώς κι' αυ-
τός είναι άνδρείος και δέν φο-
βάται.

— Θέλω να λογαριαστώ
με τον Βάγκ, μιὰ και καλή,
δηλώνει ο Μπίλλ. Σας δίνω
το λόγο της τιμής μου πώς
θα κάνω το παν για να ξανα-
γυρίσουμε πίσω με τον Λούν-
τι και την Πόλα!

Ο "Αρκο του σφίγγει συγ-
κινημένος το χέρι.

— 'Η ώρα είναι πέντε, κά-
νει κυττάζοντας το ρολόι του.
Στις όκτώ ακριβώς ξεκινάμε.

Όταν ο δείκτης των ρολο-
γιών έφτασε στο όκτώ οι
τρεις κομμάντος ξεκίνησαν
για την επικίνδυνη αποστολή
τους. 'Η ίδια η βασίλισσα
τους αποχαιρέτησε και τους
εύχήθηκε «καλή επιτυχία».
'Εκτός από τη βασίλισσα,
τον "Αρκο, τον Μπίλλ και τον
Τάμ, κανένας άλλος δέν ξέρει
το παραμικρό για την επιχει-
ρησι των τριών κομμάντος.

Μπαίνουν σ' ένα άτομικό

αυτόκινητο με αρκετή προφύ-
λαξι για να μην τους πάρη
είδησι, κανείς. Οι πράκτορες
των προδοτών δέν πρέπει να
ξέρουν τίποτε, γιατί θα τους
στήσουν καρτέρι και θα τους
παγιδεύσουν.

Ο "Αρκο δίνει από μιὰ
σφυρίχτρα στον καθένα και
μερικά μικρά χαπάκια, λευ-
κά σαν άσπιρίνες.

— Μπορεί να χάσουμε ο έ-
νας τὰ ίχνη του άλλου, τους
λέει. 'Η σφυρίχτρα αυτή, που
άκούγεται πολυ μακριά, θα
μάς συνδέει μέσα στο σκοτά-
δι. Το σύνθημά μας με τη
σφυρίχτρα είναι δύο σφυριξι-
ές και με το φακό πρώτα το
πράσινο και έπειτα το κόκ-
κινο φώς. Μπορεί ν' άργήσου
με να γυρίσουμε πίσω, γι'
αυτό σας έδωσα τὰ χαπάκια.
Καταπραίνουν την πείνα και
τη δίψα. Να παίρνετε τρία
την ημέρα ένα το πρωί, ένα
το μεσημέρι κι' ένα το βράδυ.
Σας τὰ λέω όλα αυτά, γιατί
μπορεί να χωριστούμε εκεί
που θα ιδάμε...

Το αυτόκινητο σταματάει
στην άκρη του κάμπου εκεί
που τελειώνουν τὰ δέντρα.
τρεις εργάτες, που μαζεύουν
φρούτα, το βλέπουν μὰ δέν
του δίνουν προσοχή. Ο "Αρ-
κο κανονίζει το μηχανήμα και
το άτομικό αυτόκινητο ξανα-
γυρίζει πίσω μονάχο του.

Το φώς του τεληηπού ού-
ρανού λιγοστεύει. Οι μεγάλοι
δρόμοι τελειώνουν κι' αρχί-
ζουν τώρα οι στενοί και θεο-
σκότεινοι. Ένα τέτοιο δρομά-
κι παίρνουν οι τρεις κομμάν-

τος, έτοιμοι για την επιχειρήσι τής άπελευθερώσεως του Λουντι και τής κόρης του τής Πόλα.

‘Ο “Αρκο προχωρεί μπροστά. Κρατάει την άκρη ενός σκοινιού που έχει πάρει μαζί του. Τους χρειάζεται για να μη χάση ό ένας τόν άλλο μέσα στους σκοτεινούς λαβυρίνθους. Ξοπίσω του, κρατώντας τó σκοινί, ακολουθεί ό Τόμ και τελευταίος έρχεται ό Μπίλλ.

Δέν ανάδουν τούς φακούς. Προχωρούν άμίλητοι και τά λαστιχένια τούς παπούτσια δέν άφίνουλ κανένα θόρυβο. Στο κεφάλι φορούν πάλι μιá παχειά λαστιχένια κάσκα, που τούς προστατεύει άπό τά χτυπήματα στους θράχους.

‘Η σιωπηλή και δύσκολη πορεία τών τριών κοιμάντος προχωρεί στα τυφλά. Ούτε ένα «κιχ» δέν άκούγεται. ‘Ο Τόμ, καθώς βαδίζει, κυριεύεται, όπως συνήθως, άπό νύστα και άρχίζει να σέρνη βαρεια τά βήματά του. Πίσω του όμως ακολουθεί ό Μπίλλ και τού δίνει κάπου - κάπου καμμιá γερή σπρωξιά.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ

Κ ΑΘΩΣ, προχωρούν φτάνει ως τ’ αυτιά τους ό αντίλαλος μιás πένθιμης φωνής, που μοιάζει σάν ένα βλιμένο ούρλιαχτό.

Πρώτος σταματά ό Τόμ.

—Τί είναι; ρωτάει.

‘Ο “Αρκο κοντοστέκεται κι έπειτα προχωρεί.

— Δέν είναι τίποτε, τούς καθησυχάζει. Είναι ένα είδος πουλιού που ζή στα σκοτεινά υπόγεια περάσματα.

‘Ο Μπίλλ ήσυχάζει, μα ή θλιβερή αυτή ήχώ τής κραυγής του πουλιού τόν έπηρεάζει άσχημα. Σε μιá στιγμή, θυμάται τó σπίτι του, τήν άγαπημένη του άδελφούλα τή Τζίν, τούς γονείς του, τούς συμμαθητές του και ένα παράπονο σάν κόμπος του κάβεται στο στήθος.

Συνέρχεται όμως γρήγορα. Συλλογίζεται πώς μιá κοπέλλα ίσως ύποφέρει και βασανίζεται αυτή τή στιγμή, δίπλα στον πατέρα της, άπό τόν Βάγκ.

‘Η πορεία σταματά. ‘Ο “Αρκο βρίσκει ένα μεγάλο βράχο μπροστά του να τού κόβη τó δρόμο. ‘Ανάβει τó φώς για λίγο κι’ έπειτα τó σβύνει.

— Φτάσαμε στο μέρος ύπου έπαθε καθίζησι ή γή, τούς λέει. Προχωρούμε σιωστά. Προσέξτε τώρα να μη χτυπήσετε.

Τό βάδισμα εδώ γίνεται δύσκολο. Στραφαλώνουν έπάνω στις πέτρες με κίνδυνο να πέσουν και να τσακιστούν. Προχωρούν πολύ άργά. ‘Ο ιδρώτας μοησκεύει τά πρόσωπά τους.

— Δέν καθόμαστε λιγάκι να φάμε και να κοιμηθούμε; παρακαλεί ό Τόμ.

Κανείς δέν τού άπαντάει. Οί άλλοι φαίνεται πώς δέν νυστάζουν κι’ ούτε πεινού.

—Πρέπει να φτάσουμε στο

μέρος που σ'ας άρπαξαν την Πόλα, λέει ο Άρκο. Άνάψτε και οι δυο τους φακούς σας.

Τρεις φωτεινές λουρίδες φωτάζουν με μιάς τους βράχους γύρω. Προσπαθούν κάτω από αυτό το φώς να βρουν τους δυο άχρηστευμένους φακούς του Βάγκ και του συντρόφου του. Κουράστηκαν άρκετά, μα στο τέλος κατορθώνουν να τους ανακαλύψουν.

Ο Άρκο ξεκουμπώνει τότε τη φαρδειά τσέπη της φόρμας του και βγάζει από μέσα ένα μικρό λευκό πράγμα.

«Καιένα καινούργιο δπλο», σκέπτονται οι δυο φίλοι.

Το λευκό όμως αυτό πραγματάκι, που μοιάζει στο σώμα και στο μέγεθος σαν ένα γατάκι, αρχίζει να κινήται. Δίνει ένα πήδημα και θρίσκειται κάτω. Τα παιδιά μένουν με το στόμα όρθάνοιχτο από την έκπληξη!

— Είναι ένα μικροσκοπικό σκυλάκι, τους έξηγει άμέσως ο Άρκο και σβύνει το φακό του. Έχει τέλεια όσφρησι και είναι γυμνασμένο να ακολουθή ίχνη. Είναι ο μόνος τρόπος για να μπορούμε να φτάσουμε στο κρησφύγετό τους. Το σκυλάκι, που το έχω δεμένο με ένα σκοινάκι, θα μάς δείξη το δρόμο.

Τα παιδιά σβύνουν τους φακούς και ή πορεία συνεχίζεται. Τώρα τους οδηγεί όπου θέλει το λευκό σκυλάκι. Άνεβοκατεβαίνει με εύκολία τους βράχους και πίσω του

άκολουθούν οι τρεις κομμάντος.

Προχωρούν κάπου διακόσια μέτρα, όταν οι σωριασμένες πέτρες τελειώνουν κι αρχίζει τώρα ένα άμαλό μονοπάτι. Μόλις πατούν και οι τρεις το πόδι τους σ' αυτό, ο μικροσκοπικός οδηγός σταματάει και αρχίζει να γριλλίζει.

Ο Άρκο σκύβει και κάτι σηκώνει στο δεξί του χέρι. Άνάβει το φακό και κυττάζει. Είναι ένα παπούτσι. Ένα γυναικειό μικρό παπουτσάκι.

— Το παπούτσι της Πόλας! κάνει. Βρισκόμαστε στα ίχνη της. Προσοχή, παιδιά, να μην ανάψη κανείς σας το φακό και να μη μιλήση, διτι και να πάθη. Μπορεί να πλησιάζουμε στο κρησφύγετό τους. Το χέρι σας έτοιμο στο πιστόλι, και χτυπήστε άλύπητα όποιον βρεθή μπροστά σας.

Ο Μπίλλ και ο Τόμ δέν έχουν σκοπό να σκοτώσουν κανένα, εκτός αν τύχη και κινδυνεύσουν. Το μόνο που ζητούν είναι να ελευθερώσουν την Πόλα και τον Λούντι και να τιμωρήσουν τον Βάγκ. Άρχίζουν όμως να πιστεύουν πώς ή συμμορία του Βάγκ δέν προδίδει μονάχα το βασίλειό τους, αλλά σκοτώνει και καταστρέφει όποιοδήποτε βρή αντιμέτωπό.

Με την καρδιά έτοιμη να σπάση από άγωνία, προχωρούν. Και οι τρεις τους καταλαβαίνουν πώς πολύ σύντομα θα βρεθούν αντιμέτωποι με

τη συμμορία. 'Ο Μπίλλ φου-
γιάζει το μικρό του πιστόλι.
Προχωρεί λίγο γρήγορα για
να προφτάση τὸν Τόμ και νὰ
τοῦ πῆ κάτι, ὅταν ἀκούει τὸν
'Αρκο νὰ μιλάη σιγανά:

— Προσοχή, φῶς!

Καὶ οἱ τρεῖς σὰν ἐλατήρια
πέφτουν κατάχαμα καὶ ριζώ-
νουν στοὺς βράχους. Ἐνα μι-
κρὸ φωτάκι ἀναβοσθύνει σὰν
σύνθημα μέσα στὸ σκοτάδι.
Τί νὰ εἶναι τάχα; Μήπως τοὺς
πῆσαν εἰδησι καὶ κάνουν συν-
θήματα;

Τὸ φωτάκι προχωρεῖ πρὸς
τὸ μέρος τους. Περιμένουν μὲ
καρδιοχτύπι νὰ τοὺς πλησιά-
σῃ καὶ βγάλουν τὰ πιστόλια
ἀπὸ τὴ θήκη. Περιμένουν ὅμως
ἄδικα. Τὸ φῶς στρίβει ἀρι-
στερὰ καὶ σβύνει ἀπότομα.

Σηκώνονται καὶ παίρνουν
κι' αὐτοὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ
ἓνα δρόμο. Τὸ σκυλάκι, ὅπως
φαίνεται, τοὺς ὀδηγεῖ θαυμά-
σια. Προσπαθοῦν νὰ βαδίζουν
ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν γιὰ
' ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη τῶν
ἀνθρώπων μὲ τὸ φῶς. Κάπου-
κάπου, σταματοῦν καὶ κυττά-
ζουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοὺς
μήπως διακρίνουν τίποτε.

Δέκα λεπτά κρατᾶ αὐτὸ τὸ
τυφλὸ κυνηγητό. μὰ οἱ ἄνθρω-
ποι μὲ τὸ φῶς ἔχουν γίνει ἄ-
φαντοι. 'Ο Μπίλλ ἀναρωτιέ-
ται γιατί δὲν ἀναψαν ξανά τὸ
φακὸ τους, ὅταν ἀκούει πνιγ-
μένη τὴ φωνὴ τοῦ "Αρκο νὰ
φωνάζη:

— Φῶς! Ἀνάψτε φῶς!

'Ο φακὸς τοῦ Μπίλλ πρῶ-
τα καὶ ἔπειτα τοῦ Τόμ, φωτί-
ζουν τὴ σκηνή: Μιὰ τρομερὴ

σκηνή, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ τὴν
φανταζόταν. 'Ο "Αρκο εἶναι
πεσμένος ἀνάσκελα κάτω καὶ
κρατᾶ τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ἕ-
νας ἄνθρωπος ἀπὸ πάνω ἐ-
τοιμάζεται νὰ τὸν πυροβολή-
σῃ.

'Η ἀπόστασι, ποὺ χωρίζει
τὸν Μπίλλ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ, εἶ-
ναι δέκα μέτρα. Ἐχει τὴν ἐν-
τύπωσι πὼς ὅλο αὐτὸ τὸ διά-
στημα τῶν δέκα μέτρων, τὸ
πέρασε μὲ ἓνα πῆδημα. 'Ο
ἄνθρωπος μὲ τὸ πιστόλι ξα-
φνιαίνεται καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ
χάνει τὴν ψυχραῖμα του. Ἄν-
τὶ νὰ πυροβολήσῃ τὸν "Αρκο,
στρέφει τώρα τὸ πιστόλι πρὸς
τὸν Μπίλλ. Δὲν προλαβαίνει
ἔμως νὰ πατήσῃ τὴ σκανδά-
λη. Δέχεται μιὰ ἀτσάλινη γρο-
θιὰ τοῦ μικροῦ «Κερανοῦ»
στὸ κεφάλι, ποὺ τὸν ζαλίζει
καὶ τὸν κίανει νὰ σωριαστῇ
κάτω. Τὸ σῶμα του παίρνει
δυὸ - τρεῖς στροφές καὶ ἔπει-
τα κατακυλίσκει σὲ ἓναν κατή-
φορο καὶ χάνεται ἀπὸ τὰ μά-
τια τους. Φαίνεται πὼς πέφτει
μέσα σὲ μιὰ μεγάλῃ χαρά-
δρα, ποὺ ποῖός ξέρει ὡς ποῦ
φτάνει τὸ βάθος της.

— Τί συνέβη; ρωτᾶει ὁ
Μπίλλ τὸν "Αρκο.

— Καθὼς προχωροῦσα,
νοιώθω τὸ σκυλάκι νὰ στρίβῃ
ἀπότομα ἀριστερὰ. Ἀμέσως
σκέφτηκα πὼς κάτι τὸ ὑποπτο
συνέβαινε, ἀλλὰ, πρὶν προλά-
βω νὰ σκεφτώ τίποτε ἄλλο,
δέχτηκα μιὰ γροθιά στὸ κε-
φάλι. Τότε σὰς φώναξα νὰ ἀ-
νάψετε τὸ φῶς. Φαίνεται πὼς
ὁ κύριος αὐτὸς νόμισε πὼς
εἶμαι ἐντελὼς μονάχος μου,

άλλοιώς θα περίμενε να προσπεράσουμε και θα μάς χτυπούσε από πίσω, χωρίς να τον πάρουμε είδησι.

— Να είναι ο άνθρωπος με το φώς; ρωτάει ο Μπίλλ.

— Βεβαίως. Και νομίζω πως δεν θρέθηκε τυχαία σ' αυτά τα μέρη. Είναι ο πρώτος σκοπός της συμμορίας του Βάγκ που συναντούμε.

Οι τρεις κομμάτια καταλαβαίνουν τώρα πια πως ή στιγμή της δράσεως έφτασε.

— Έχω μιά σκέψη, λέει ο Άρκο. Δεν πρέπει να προχωρήσουμε και οι τρεις μαζί, γιατί θα είναι χειρότερο για μας. Πρέπει να χωριστούμε σε δύο. Έπικίνδυνο βέβαια αυτό, γιατί μπορούμε να χάσουμε τα ίχνη μας, μα με αυτόν τον τρόπο μπορεί καλύτερα να βοηθήση ο ένας τον άλλο. Έγώ θα προχωρήσω κάπου εκατό μέτρα μπροστά και σείς θ' ακολουθήτε από πίσω μου.

— Γιατί δεν πήραμε και άλλους 'αζί; διαμαρτύρεται ο Τόμ.

— Γιατί θα μάς έπαιρναν εύκολα είδησι. Σε τέτοιες περιπτώσεις, όσο πιο λίγοι υπάρχουν, τόσο πιο εύκολα πετυχαίνουν. Έγώ λοιπόν, προχωρώ μπροστά. Ακολουθήστε με από μακριά. Για να μη χάσετε τα ίχνη μου, κάπου-κάπου θα βγάλω μιά φωνή σαν του πουλιού που ακούσαμε.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ

Ο ΑΡΚΟ παίρνει όλο το σκοινί και προχωρεί μέσα στο σκοτάδι. Ξοπίσω του ακολουθούν ύστερα από λίγα λεπτά οι δυο φίλοι πιασμένοι χέρι " χέρι. Προχωρούν με δυσκολία και βαδίζουν από το άριστερο μέρος του δρόμου, από το φόβο μήπως κατακυλιήσουν και πέσουν κι' αυτοί στη χαράδρα όπου έπεσε ο έχθρος τους.

Γιερνά αρκετή ώρα, μα το σύνθημα του Άρκο δεν ακούγεται. Τα δυο παιδιά άνησυχούν πολύ. Φοβούνται μήπως λοξοδρομήσουν και ακολουθήσουν διαφορετική κατεύθυνσι. Μέσα σ' αυτές τις άνησυχες σκέψεις, που βασανίζουν το μυαλό τους, ακούγεται ξοπίσω τους ένα γέλιο. Ένα κρύο και παράξενο γέλιο, που τους παγώνει το αίμα. Την ίδια στιγμή ένα φώς άστράφτει.

— Να κρυφτούμε!, κάνει ο Μπίλλ και τραβάει το φίλο του από το χέρι.

Αφίνουν με βιασύνη το δρόμο και κρύβονται άριστερα, κάτω από μιά πέτρα. Το φώς προχωρεί και τώρα, αντί για το γέλιο, ακούγονται φωνές και δήματα. Οι άγκαστοι, όσο πηγαίνουν και πλησιάζουν. Είναι δύο. Δύο ψηλοί και μελαχροινί άντρες. Ο Μπίλλ τους διακρίνει πολύ καλά. Τον ένα τον γνωρίζει από πριν. Είναι εκείνος που βγήκε από το σκοτάδι και συνάντησε το Βάγκ και το σύντροφό του,

Όταν τούς πήραν από τὸ παλάτι γιὰ νὰ τούς σκοτώσουν στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια. Ὁ ἄλλος εἶναι ἄγνωστος. Μὰ καὶ οἱ δυὸ ξεχωρίζουν στὴν ὄψι ἀπὸ τούς ἀνθρώπους τῆς ὑπόγειας πολιτείας. Αὐτοὶ εἶναι κάτοικοι τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ὁ Μπίλλ τούς ἀφίνει νὰ προχωρήσουν κι' ἔπειτα σηκώνεται. Τούς ἀκολουθεῖ μὲ προφύλαξι ἀπὸ πίσω. Ἡ ὁμιλία τούς ἀκούγεται πολὺ καλά.

— Πρέπει νὰ αἰχμαλωτίσουμε τὴ βασίλισσα!, λέει ὁ ἕνας. Τότε πιά ὅλα τελειώνουν.

— Ὅχι, λέει ὁ ἄλλος. Ἐ-

γὼ νομίζω πὺς δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε τίποτε αἰχμαλωτίζοντας τὴ βασίλισσα. Καλύτερα νὰ τούς κλέψουμε ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ σχέδια καὶ μυστικά. Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Λούντι θὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ.

Οἱ δυὸ ἄντρες μιλοῦν τώρα σὲ πῶ χαμηλὸ τόνο, καὶ ὁ Μπίλλ δὲν τούς ἀκούει. Τούς ἀκολουθεῖ ὅμως δῆμα πρὸς δῆμα. Θέλοντας καὶ μὴ, θὰ τούς ὀδηγήσουν στὸ κρησφύγετό τους.

Ὁ Τὸμ ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω μὲ κόπο καὶ τὸ χοντρό του σῆμα τραμπολίζεται ἀπὸ τὴ νύστα, πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά. Σὲ μιὰ στιγμή, καθώς δὲν προσέχει, παραπα-

Μιὰ τρομαρὴ κλωτσιὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ρίχνει τὸν Μπίλλ ἀνάσκαλα κάτω.

Τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου τὸν πιάνει στὸ λαιμὸ καὶ τὸν σφίγγει
ὡς πιανάλια.

τάει καὶ πέφτει κάτω. Ὁ Μπιγλ τὸν παίρνει εἶδησι καὶ σταματάει. Ἀκούει ἕνα βογγητὸ πόνου καὶ ἕνα κατρακύλισμα δεξιά του... Τὸν κυριεύει ἀπελπισία! Καταλαβαίνει πῶς ὁ Τὸμ ἔπεσε μέσα στὴ χαράδρα! Δὲν μπορεῖ τώρα οὔτε νὰ φωνάξῃ, οὔτε νὰ ἀνάψῃ τὸ φῶς! Οἱ δυὸ ἄντρες δὲν ἀπέχουν πολὺ καὶ θὰ μποροῦσαν εὐκόλα ν' ἀκούσουν τὴ φωνή του.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του δοκιμάζει μιὰ τέτοια ἀπελπισία. Ὁ καλὸς του φίλος κύλησε στὴ χαράδρα! Νὰ ζῆ τάχα ἢ νὰ πέθανε; Οἱ δυὸ ἐχθροὶ του θὰ τοῦ ξεφύγουν καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀκο-

λουθήσῃ τὰ ἴχνη τους. Ὁ Ἄρκο; Ὁ Ἄρκο, ποῖος νὰ ξέρῃ πού νὰ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή...

Τὰ μηνίγια του τὸν τρελλοῦν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἔντονη προσπάθεια νὰ σκεφτῆ. Προσπαθεῖ νὰ βρῆ μιὰ διέξοδο, νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι...

Στὸ τέλος, ἀποφασίζει. Ὅχι ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῶν ἐχθρῶν του, οὔτε ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς, οὔτε νὰ φωνάξῃ. Ἀποφασίζει νά.. κυλήσῃ κι' αὐτὸς στὴ χαράδρα! Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μάθῃ τί γίνεται ὁ φίλος του!

Βάζει τὸ πιστόλι καὶ τὸ φακὸ στὶς τσέπες του, φτά-

νει στην άκρη του δρόμου και κρεμάει τὰ δύο τὸ πόδια ἐνωμένα πρὸς τὴ χαράδρα. Χωρίς νὰ δειλιάσῃ καθόλου, κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ ἀφίνει τὸ σῶμα του νὰ κυλήσῃ ἐλεύθερα!

Τὸ κατρακύλισμα ἀρχίζει καὶ συνεχίζεται ὁμαλὰ μὲ ταχύτητα, χωρὶς νὰ παρουσιασθῆ κανένα ἐμπόδιο μπροστά του. Αὐτὸ τοῦ δίνει θάρρος γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ φίλου του. Πραγματικά, σὲ λιγάκι τὰ πόδια του ἀκουμποῦν ἀπότομα σὲ στερεὸ ἔδαφος. Φαίνεται πὼς ἔφτασε στὸ τέλος τῆς χαράδρας.

Ν' ἀνάψῃ τὸ φακὸ του; Ἀκόμῃ φοβάται. Οὔτε νὰ μιλῆσῃ δοκιμάζει. Μὰ δὲν χρειάζεται οὔτε φῶς, οὔτε φωνὴ γιὰ νὰ βρῆ τὸν Τόμ. "Ἄς εἶναι καλὰ τό... ῥοχαλητό του! Ὁ ἀθεόφοβος τὸ ἔχει ρίξει στὸν ὕπνο, λὲς καὶ δὲν συμβαίνει τίποτε! Ἀκόμα καὶ στὸ πουπουλένιο κρεβάτι τοῦ σπιτιοῦ του δὲν θὰ κοιμόταν μὲ τόση διάθεσι!

Ὁ Μπίλλ, παρ' ὅλη τὴ φούρκα του, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια. Θὰ ἤθελε πολὺ ν' ἀφήσῃ τὸν καημένο τὸν Τόμ νὰ κοιμηθῆ, μὰ οἱ στιγμὲς ποὺ περνοῦν εἶναι κρίσιμες... Πολὺ κρίσιμες...

—Τόμ, τοῦ σιγομιλάει στὸ αὐτὸ καὶ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι δυνατά. Ξύπνα, Τόμ!

Ὁ Τόμ μισοσηκώνεται. Ἀκριβῶς ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ, τὴ νεκρικὴ ἡσυχία τῶν σκοτεινῶν ἐγκάτων τὴν κόβει κάτι σὰν

ἓνα κλάμα, σὰν ἓνας θρῆνος...

Ὁ Μπίλλ τευτώνει τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ πιὸ καλά. Ναι, δὲν γελιέται! Ἡ φωνὴ ποὺ ἀκούγεται εἶναι πνιχτὴ καὶ πονεμένη. Μιά λεπτὴ φωνούλα...

Κάτι τοῦ λέει πὼς ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι τῆς Πόλας. Τῆς Πόλας, ποὺ ὑποφέρει, ποὺ τὴ βασανίζουν! Τὸ αἷμα του βράζει μέσα στὶς φλέβες του ἀπὸ μῖσος καὶ πετάγεται ὀλόρθος. Μαζί του σηκώνεται καὶ ὁ Τόμ τρίβοντας τὰ μάτια του. Προσπαθοῦν νὰ ἀνέβουν ξανά στὸ δρόμο, μὰ αὐτὸ τοῦς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο. Ἡ ὄχθη τῆς χαράδρας εἶναι σχεδὸν κοφτὴ. Δὲν μποροῦν νὰ στηρίξουν τὰ πόδια τους κατὰ κατρακυλοῦν πάλι πρὸς τὰ κάτω.

Στὸ τέλος, ἀναγκάζονται νὰ βαδίσουν χαράδρα - χαράδρα. Ὅσο προχωροῦν, τόσο πιὸ καθαρὴ ἔρχεται στ' αὐτιά τους ἡ κλαψιάρικη καὶ πονεμένη φωνή.

Προσπαθοῦν ὅσο μποροῦν νὰ τρέξουν. Πληγώνουν πολλές φορὲς τὰ πόδια τους, χτυπώντας τα στὶς πέτρες, πέφτουν κάτω καὶ ξανασηκώνονται, μὰ δὲν σταματοῦν οὔτε στιγμῇ. Ἢ ἔτσι, ὅπως προχωροῦν, ἐντελῶς ξαφνικά, βλεποῦν μπροστά τους, μέσα στὴ χαράδρα ποὺ δὲν εἶναι πολὺ βαθειὰ τώρα, φῶς! Πολὺ φῶς ποὺ τοῦς ξαφνιάζει καὶ τοῦς κάνει νὰ πέσουν κάτω μὲ τὴν κοιλιά, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ παρουσία τους.

— Τί είναι εκεί; ρωτά ό Τόμ.

Ό Μπίλλ του κλείνει τó στόμα με τήν παλάμη και του κάνει νόημα να έτοιμάσει τó πιστόλι του.

Σηκώνει με προφυλάξεις τó κεφάλι του. Βλέπει τέσσερις άντρες να κάθονται κάτω άπό τó φώς μιάς μεγάλης και στρογγυλής γυάλινης λάμπας. Τό πρώτο πρόσωπο πού άναγνωρίζει είναι τού Βάγκ. Έχει σκύψει τó κεφάλι του πρòς τή γή και μιλάει. Στη γή κάτω, βρίσκεται ξαπλωμένο ένα σώμα. Είναι ή Πόλα! Τήν άναγνωρίζει ό Μπίλλ. Διακρίνει τά πλούσια και ξανθά της μαλλιά.

— Λοιπόν, πές μου, θα άπαντήσει ή όχι; ρωτά με μιάν άγρια και άπειλητική φωνή ό Βάγκ. Θα μάς πής ποιοί άνήκουν στην άστυνομία τής βασίλισσας; Θα μάς πής τί ζητούσες μέσα στο λαβύρινθο τών ύπογειών περασμάτων; Σε έστειλε ή βασίλισσα;

Ή κοπέλλα έξακολουθεί να κλαίη και να μὴν άπαντά.

— Όσο και να τήν κλάψης δέν πρόκειται να άναστήσης τόν πεθαμένο πατέρα σου, κάνει γελώντας ό Βάγκ. "Αν θέλεις να σώσης και τή δική σου ζωή, πές μας τί ζητούσες εκεί πού σε βρήκαμε; Τί σχέδιο έχετε έσύ και τά δυό Άμερικανόπουλα;

Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» ΔΡΑ!

Η ΠΟΛΑ δέν άπαντάει και ό Βάγκ σηκώνει τó χέρι του και τή χτυπάει με δύναμη στο πρόσωπο.

Ό Μπίλλ δέν μπορεί να κρατηθῆ. Σηκώνει τó πιστόλι του και σημαδεύει. Δέν προλαβαίνει όμως να πατήση τή σκανδάλη, όταν άκούγεται άπό μακριά μιά σφυρίχτρα!... Είναι ή σφυρίχτρα τού Άρκο! Σφυρίζει δυό φορές και σταματάει. Τό σύνθημά τους! Να κινδυνεύη τάχα ό Άρκο ή μήπως τούς σφυρίζει για να συναντηθούν;

Οί τέσσερις άντρες με τó πρώτο σφύριγμα πετάγονται όρθιοι, ενώ ή λάμπα σβύνει.

— Τόμ!, μιλάει σιγανά ό Μπίλλ. Είναι ή πιό κατάλληλη στιγμή να τούς πάρουμε τήν Πόλα. Χτύπα όπου βρῆς και όποιον μωρέσης. Πάρε τήν Πόλα στην πλάτη σου και γύρισε πάλι πρòς τά πίσω. Έτοιμοι;

Τά δυό παιδιά σηκώνονται. Με γρήγορα και άθόρυβα βήματα πλησιάζουν τούς έχθρους τους. Τους νοιώθουν να έχουν σηκωθεί όλόρθοι, άμίλητοι. Ό μικρός «Κεραυνός» δίνει πρώτος τó σύνθημα. Σφίγγει τή γροθιά του και χτυπάει στα τυφλά. Ένα «ώχ!» άκούγεται κι ένας άντρας ξαπλώνεται κάτω. Κάποιος βγάζει τó φακό του, μά ή κλωτσιά τού «Κεραυνού» τού χτυπά τó χέρι και τόν κάνει να ούρλιάξη άπό τόν πόνο. Οί άλλοι δυό, ξαφνια-

σμένοι από την άπροσδόκητη αυτή επίθεση, άρπάζονται κατά λάθος μεταξύ τους στα χέρια και κυλιούνται κάτω, χτυπώντας ο ένας τον άλλο!

Ο Τόμ, χωρίς να χάση καιρό, άρπαζει την Πόλα στην πλάτη του και παίρνει δρόμο. Πίσω του ακολουθεί ο Μπίλλ. Μόλις γυρίζουν τη στροφή, άφινουν τη χαράδρα και ανεβαίνουν δεξιά τους παίρνοντας στην τύχη ένα δρομάκι.

— Είμαστε έμεις, οί φίλοι σου, ψιθυρίζει ο Μπίλλ στην Πόλα όταν την κατεβάζει από την πλάτη του ο Τόμ. Μη φοβάσαι πια!

Η κοπέλλα άρχίζει τὰ κλάματα.

— Σκότωσαν τον πατέρα μου!, κάνει.

— Τόν είδες ή σου τὸ εἶπε ο Βάγκ;

— Έγὼ δὲν τὸν είδα καθόλου.

— Μὴν εἶσαι κουτή, Πόλα. Ο πατέρας σου ζή! Σου τὸ εἶπαν γιὰ νὰ σὲ φοθήσουν.

Η Πόλα ξεθαρρεύει και σταματάει τὰ κλάματα. Καθὼς βαδίζουν τώρα, χωρίς νὰ ξέρουν ποὺ πηγαίνουν, τὸς διηγείται τί πέρασε τίς μέρες ποὺ ἔμεινε αἰχμάλωτη στη συμμορία τοῦ Βάγκ. Τὴν ἔδειραν και τὴ βασάνισαν γιὰ νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ τὰ σχέδια τῆς άστυνομίας και τὰ πρόσωπα ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτή.

— Ποὺ σὲ πήγαν; ρωτᾷ ο Μπίλλ.

— Μήπως ξέρω και γώ; Πάντα μοὺ εἶχαν δεμμένα τὰ χέρια και τὰ μάτια. Τοὺς ἄ-

κουγα νὰ μοὺ μιλοῦν χωρίς νὰ τοὺς βλέπω.

Ἄφου περνᾷ ἡ πρώτη συγκίνησης, ο Μπίλλ άρχίζει τώρα νὰ σκέπτεται ψυχραίμα. Καταλαβαίνει πὼς ἔχασε τὴν ἔπαφή με τὸν Ἄρκο κι' αὐτὸ τὸν φοβίζει. Δὲν ξέρει πρὸς τὰ ποὺ νὰ πάη και τί νὰ κάνει. Ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς; Πολὺ ἐπικίνδυνο. Νὰ σφυρίξῃ; Τὸ ἴδιο.

«Κι' ὅμως κάτι πρέπει νὰ κάνω, συλλογίζεται. Ἄν μείνωμε και οί τρεῖς χωρίς ὄδηγὸ μέσα σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ ἔκτασι, θὰ χαθοῦμε και θὰ πεθάνουμε. Μόνο ο Ἄρκο μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ».

Τοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ μιὰ ἰδέα. Ἄφινει τὸν Τόμ και τὴν Πόλα σὲ ἕνα σημείο, κι' αὐτὸς σκουντουφλώντας πάνω στίς πέτρες, ἀπομακρύνεται. Ἐπειτα, βγάζει τὸ φακό του κι' άρχίζει τὰ σινιάλα με τὸ πράσινο και τὸ κόκκινο φῶς.

Περμῆνει αρκετὴ ὥρα και κυττάζει ὀλόγυρά του. Καμμιὰ ἀπάντησι. Ξαναδοκιμάζει δυὸ - τρεῖς φορές. Τὸ ἴδιο και τώρα. Ἐτοιμάζεται νὰ γυρίσῃ πίσω, όταν, μακριά, λάμπει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα πράσινο φῶς. Ἐπειτα σβύνει και ἀνάθει τὸ κόκκινο.

Στὴν άρχὴ ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Κατόπιν ὅμως άρχίζει νὰ φοβάται. Κι' ἂν τὸ σινιάλο αὐτὸ εἶναι τοῦ Βάγκ, δὲν εἶναι κατὸ νὰ πέσῃ σὴν βλόκας στὰ χέρια τοὺς;

Ἄφου μένει συλλογισμένος μιὰ λίγα λεπτά, ἀνάθει τὸ

φακό και τὸν ἀφίνει ἀναμμένο πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Γυρίζει τώρα κοντὰ στὰ παιδιὰ πού τὸν περιμένουν. Καθὼς βαδίζει μὲ προφυλάξεις, ἀκούει μιὰ πιχτή φωνή:

— Κρύψου, Μπίλλ!

Χωρὶς νὰ χάσει καιρό, γυρίζει πρὸς τὰ πίσω. Γιὰ μιὰ στιγμή, τοῦ περνᾷ ἡ σκέψι νὰ φτάση ὡς τὸν ἀναμμένο φακό πού ἔχει ἀφήσει γιὰ σινιάλο, μὰ καταλαβαίνει πὼς αὐτό μπορεῖ νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ. Ἀλλάζει κατεύθυνσι καὶ σὲ λίγο κυλάει σ' ἕναν κατήφορο. Μαντεύει τί συμβαίνει. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔπεσαν στὰ νύχια τοῦ Βάγκ. Ὁ Τὸμ φαίνεται πὼς πρόλαβε καὶ φώναξε. Εὐτυχῶς πού τοῦ ἔκοψε, γιατί ἄλλοιῶς θὰ εἶχε πέσει κι' αὐτὸς τώρα στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Βγάζει τὸ πιστόλι, μένει ἀκίνητος καὶ κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα καὶ παραμονεύει. Σκοπεύει νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὸ τομάρι του, πρὶν τὸν βάλῃ στὸ χέρι ὁ Βάγκ....

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΝΟΥΝ τὰ λεπτὰ τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, τόσο ἀργά, πού κάνουν τὸν Μπίλλ νὰ τρέμῃ ἀπὸ ἀνυπομονηρία. Τίποτε δὲν φαίνεται. Οὔτε κίνησι, οὔτε φωνή. Ὁ ἀναμμένος φακὸς ἐπάνω στὴν πέτρα μένει στὴ θέση του. Ξέρει πολὺ καλὰ ὁ Μπίλλ πὼς ὁ ἐχθρὸς του τὸν παραμονεύει κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὸ φακό, ὅπως παραμο-

νεύει καὶ ὁ Μπίλλ. Μὰ δὲν εἶναι τόσο βλάκας νὰ πλησιάσῃ.

Καθὼς ἔχει σηκώσει τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του διάπλατα ἀνοιγμένα προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν καὶ τὴν ἐλάχιστη κίνησι, αἰσθάνεται μιὰ λάμψι νὰ τὸν τυφλώνῃ, μιὰ λάμψι πού ἔσκασε ψηλά καὶ φωτίζει σὰν ἥλιος ὅλη τὴν ἔκτασι.

Χαιμῶνεται ἀπότομα τὸ κεφάλι. Εἶναι μιὰ φωτοβολίδα πού τὴν ἔρριξε ὁ ἐχθρὸς του! Τὸ μάτι του σὰν ἀστραπή γυρίζει ὀλόγυρα. Οἱ βράχοι ἀπὸ ψηλά, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ κούφιος ὑπόγειος χώρος ἀπλώνεται σὲ μενᾶλη ἔκτασι, μεγᾶτος ἀπὸ χαράδρες, ἀπὸ πέτρες κι' ἀποορομακία.

Ἡ φωτοβολίδα κατεβαίνει χαμηλά καὶ πέφτει στὸ χώμα, ὅταν μιὰ καινούργια καὶ πιὸ λωμπερὴ σκάζει, πρὶν προλάβουν τὰ σκοτάδια νὰ πνίξουν πάλι τὸ ἄγριο αὐτὸ τοπίο.

Ὁ Μπίλλ καταλαβαίνει πὼς τὴν ἔχει ἀσχημα. Πρέπει νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερο ἀπὸ ἐδῶ. Πέφτει μὲ τὴν κοιλιά καὶ ἀρχίζει νὰ σέρνεται. Σὲ λίγο, βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ μικρὴ χαράδρα. Σκυφτὸς καὶ μὲ προφυλάξεις, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Θέλει ν' ἀπομακρυνθῇ ἔπι τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ μέρος, ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, πρὶν τὸ κυκλώσουν οἱ ἐχθροὶ του.

Ἀρχίζει τώρα νὰ ἐλπίζει πὼς τοὺς ξέφυγε, ὅταν σὲ

μιά στροφή της ξέβαθης χαράδρας πέφτει πρόσωπο με πρόσωπο πάνω σε έναν άνθρωπο.

Τη στιγμή ακριβώς εκείνη, η φωτοβολίδα που κρεμόταν στον ουρανό σβύνει. Δεν προλαβαίνει καλά - καλά να δει την όψη του και το χέρι του άγνωστου τον πιάνει από το λαιμό και τον σφίγγει σαν τανάλια.

‘Ο Μπίλλ, χωρίς να το θέλη, αφήνει να του ξεφύγει ένα πονεμένο βογγητό. Το πιστόλι του ξεφεύγει από το χέρι, χωρίς να το καταλάβει.

Μια καινούργια φωτοβολίδα σκορπά όλογυρα τὸ φῶς. ‘Ο Μπίλλ περίμενε αυτό το φῶς με τόση λαχτάρα! Τὰ δάχτυλα του αντίπαλου του του σφίγγουν πιδ δυνατά το λαιμό. ‘Ο Μπίλλ σηκώνει το δεξιο γόνατο και με μια επίδεξια κίνησι χτυπά τον άγνωστο στο έχθρό του στο στομάχι.

Νοιώθει τὰ δάχτυλα να του ξεσφίγγουν το λαιμό και βλέπει τον άγνωστο να όπισθοχωρή λίγα βήματα. Στα χέρια του δεν κρατά κι αυτός πιστόλι. ‘Ο Μπίλλ σκύβει να πάρη το δικό του που του έχη πέσει κατά γής, μα ό αντίπαλός του τον προφταίνει και του πέφτει επάνω με όλη τη δύναμή του.

‘Ο Μπίλλ νομίζει για μια στιγμή πως θα χάση τις αισθήσεις του, μα μπροστά στον κίνδυνο συνέρχεται και αρπάζει τον έχθρό του με τη σειρά του από το λαιμό. Οι δυο αντίπαλοι παίρνουν δυο

τρεις στροφές κάτω και απομακρύνονται από το πιστόλι. ‘Η φωτοβολίδα σβύνει ξανά. ‘Η επόμενη άργει να ανάψει. Το σκοτάδι σκεπάζει αυτή τη θανάσιμη μονομαχία.

‘Ο Μπίλλ αφήνει το χοντρό λαιμό του έχθρου του και αρπάζει μια πέτρα. Είναι άποφασισμένος να τον χτυπήσει για να γλυτώση τη ζωή του. ‘Εκείνος όμως προλαβαίνει και του την παίρνει από το χέρι.

Περνούν στιγμές άγωνίας. Τα δυο σώματα χτυπιούνται και κυλούν πάνω στη γή. Τα βογγητά και των δυο άντηχούν παράξενα μέσα στη χαράδρα. Το φῶς όμως δεν ανάδει. ‘Η καινούργια φωτοβολίδα δεν πέφτει...

Πόση ώρα κρατάει αυτή η άγρια μονομαχία; ‘Ο Μπίλλ δεν έχει συναισθήσι του χρόνου, δεν σκέπτεται τίποτ’ άλλο, παρά μονάχα πως να γλυτώση. ‘Ο αντίπαλός του είναι δυνατός και τὰ μπράτσα του έχουν μια τριμερή δύναμη. Μα και οι γροθιές του Μπίλλ δεν πάνε πίσω. Αυτή η άκρια και πρωτόγονη πάλη συνεχίζεται με πιδ γοργό ρυθμό τώρα. ‘Ο καθένας θέλει να ξεμπεοδέση πιδ γρήγορα με τον άλλο πριν χάση τις δυνάμεις του.

‘Η καινούργια φωτοβολίδα σκάζει! Και οι δυο αντίπαλοι έχουν την ίδια σκέψη: το πιστόλι! ‘Ο Μπίλλ κάνει να σηκωθή, αλλά μια γερή κλωτσιά του αντίπαλου του

τὸν ρίχνει ἀνάσκελα κάτω. Χτυπάει σοβαρὰ στὸ κεφάλι. Δοκιμάζει νὰ στηριχθῆ στὰ πόδια του, μὰ δὲν τὰ καταφέρει. Τρεκλίζει καὶ ἀναγκάζεται νὰ στηριχθῆ μὲ τὰ γόνατα στὴ γῆ. Τὸ βλέμμα του εἶναι θολό. Σὰν μέσα ἀπὸ μιὰ θολὴ ἄχνα βλέπει τὸν ἐχθρό του μὲ ἓνα πήδημα νὰ φτάνη μπροστὰ στὸ πιστόλι. Τὸ ἀρπάζει μὲ τὸ δεξί του χέρι καὶ γυρίζει ἀπότομα. Ὁ Μπίλλ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια σηκώνεται, μὰ τὰ πόδια του δὲν βαστοῦν καὶ πέφτει πάλι κάτω. Ἀρχίζει

τώρα νὰ κυλιέται σὲ ἓναν κατήφορο. Ὁ ἐχθρὸς του τὸν χάνει γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ Μπίλλ γίνεται ἓνα μικρὸ κουβαράκι καὶ κρύβεται στὴ σκιά ἐνὸς βράχου. Τὰ μάτια ὅμως τοῦ ἀντιπάλου του τὸν παίρνουν εἶδησι. Σηκώνει τὸ πιστόλι καὶ σκοπεύει γοργά. Μιά, δυὸ φωτεινὲς σφαῖρες αὐλακώνουν τὴν ἀπόστασι πού τοὺς χωρίζει. Τὸ παιδί ἀφίνει ἓνα βωγγητὸ καὶ ὁ ἐχθρὸς του σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια του, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Κείμενο: ΠΟΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Καὶ κάτι γιὰ τὶς Γιορτές

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ἓνα ὑπέροχο διβλιαράκι, πού θὰ σὰς κάνη νὰ περάσετε εὐχάριστα καὶ εὐθυμα τὶς γιορτές!

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Εὐθυμοί, τύποι, γελοιογραφίες, διασκεδαστικὲς ἱστορίες, σχολικὸ χιούμορ, ἔξυπνα καὶ κουτά, παλάβρες, γέλιο, γέλιο, ΓΕΛΙΟ!

Τιμὴ μόνον 4 δραχμὲς!

Ζητήστε τὸ ἀπὸ τὸν ἐφημεριδοπώλη ἢ τὸν περιπεριούχο σας, πρὶν ἐξαντληθῆ!

**ΕἶΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ
ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ**

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ✧ 'Αριθ. 2 ✧ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
και Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 3, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

συνεχίζονται οἱ καταπληκτικὲς περιπέτειες τῶν τριῶν παιδιῶν μέσα στὰ σκοτεινὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ ὁ μικρὸς «Κεραυνὸς» κατορθώνει νὰ παλαίψη μετὸ χάρο καὶ νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ δόντια του τὴν Πόλα!

Ἔνα τεύχος, ποὺ θὰ κάνῃ τὴν ἀνάσα σας νὰ πιастῆ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὴ συγκίνησι καὶ τὸ θαυμασμό!

Οἱ Κύπριοι ἀναγνῶσται μας.

Μποροῦν νὰ προμηθευθῶνται ὅλα τὰ παρελθόντα τεύχη «Μ. Ἡρώς» «Ἵπερανθρώπου», «Τάργκα» «Γεράκι», «Παιδικῷ Πανεπιστημίου» καὶ «Μ. Ἴππότη», ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΟΛΙΤΗ, Βαρύσια Κύπρου.

